

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΕΤΟΣ Α΄

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛ. 6-7

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΑΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΣ
(Ο Ιδιοκτήτης του χανιού της Κουρνής)

Φωτ. «Κεφαλληνιακῶν Νέων»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΟΛΥΤΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Δ1.53.41.Φ4.0011

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄.
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Π. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 6 7
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡ. 1934

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Α΄. Ταξιδεύοντας

ΡΕΠΟΡΤΑΖ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΞ

ΤΟΥ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΥ ΜΑΣ

Καταγάλανη ή θάλασσα. Τὰ βουνά της Κεφαλονιάς κοιμούνται λές στην άγκαλιά της και τὰ χαρούμενα άκρογιάλια καθρεφτίζουν τις ώμορφιές τους στον άπέραντο κατακάθαρο καθρέφτη της. Και τὸ καράβι μας γοργά μᾶς φέρνει πρὸς τὴ Σάμη μὲ τὰ χαριτωμένα όλοπράσινα βουνά της, πού τὴ στολίζουν καί τὴν κάνουν τόσο μαγευτική, τόσο μαγευτική...

Ὁ μεσημεριάτικος ἥλιος φλογίζει τὸν εὐφορο κάμπο της. Καί τὸ Μεγάλο Βουνό στὸ βάθος μᾶς δείχνει τὸ μεγαλόπρεπον ὄγκο του. Ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ κόβου μᾶς χαιρετοῦν τὰ παιδιὰ τοῦ φαροφύλακα... Τὰ Διχάλια μᾶς ξεκουράζουν τὸ μάτι, καθὼς τὰ όλόασπρα σπίτια τους εἶναι χωσμένα μέσα στὸ όργιαστικό πράσινο. Κι ὅλα γελοῦν, ὅλα εἶναι χαρούμενα καί μοιάζουν σὰ νὰ μᾶς στέρνουν τὸν πρῶτο χαιρε-

τισμὸ τῶν φιλόξενων κατοίκων: *καλῶς ἤλθατε, καλῶς ἤλθατε...*

* *

Βρισκόμαστε στ' Ἀργοστόλι. Ἡ ὠραία πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ μᾶς εἶναι γιομάτη κίνηση. Ξένοι - πού παραθερίζουν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, οἱ ντόπιοι ἀπὸ τὸ ἄλλο καί κυριώτερα ἡ ἄφιξη τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου πού πάντοτε δίνει στὸ Ἀργοστόλι ἐξαιρετική κίνηση... Ποιὸς Κεφαλονίτης δὲν ξέρει τὴ Χώρα; Ὡμορφοί καί καλοδιατηρημένοι δρόμοι, ὠραῖες οἰκοδομές, πλατεῖες, κῆποι.... Τίποτε δέ λείπει ἀπ' ὅτι χρειάζεται σὲ μιὰ πόλη κι' ὅμως, ἴσως λείπει τὸ κυριώτερο: τὰ ξενοδοχεῖα. Ὁ πόση μελάνι ἔχει χυθεῖ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ὅμως τίποτε δὲν ἔχει γίνει μέχρι τὰ τώρα. Εἴχαμε τὴν πρῶτη συνομιλήσουμε ἐπὶ ἕνα όλόκληρο πρῶινό

μέ τὸν Δήμαρχο Ἀργοστολίου κ. Κ. Γεράκη καὶ στὸ ἐπόμενο φύλλο θὰ γράψουμε γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν πόλη. Καὶ εἶναι τόσα πολλά...καὶ εἶναι τόσα πολλά. Θὰ δώσουμε τὸ λόγο στὸν Δήμαρχο στὸ ἐπόμενο φύλλο μας, θὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ μᾶς ἐκθέσῃ τὰ ζητήματα σὰν ὑπεύθυνος ἄρχων τῆς πόλεως ποὺ εἶναι καὶ μετὰ θὰ δώσουμε τὸ λόγο σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀρμοδίους, γιὰ νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος τὴν ἀλήθεια. Τὸ περιοδικό μας δὲν ἀνήκει σὲ κανένα κόμμα γιατί δὲν εἶναι πολιτικό ὄργανο. Θὰ προσπαθήσῃ ὅμως μὲ ὅλες τουτὶς δυνάμεις νὰ βοηθήσῃ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὸ καλὸ τοῦ νησιοῦ μας.

* *

Καὶ πάλι γιὰ τ' Ἀργοστόλι. Ἀντιγράψω μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὸ καρνέ μου ποὺ ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρει ὅλους. Εἶναι παρμένη μέσα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενα (δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γράψω τὸ ὄνομα, γιατί σχεδὸν ἔτσι εἶναι ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα, καθὼς μᾶς εἶπαν). Εἴμαστε παρέα καὶ ζητήσαμε ἓνα καλὸ ξενοδοχεῖο νὰ μείνουμε. Μᾶς συστήσανε ἓνα κι' ἐπήγαμε. Μᾶς ἔδωσαν ἓνα δωμάτιο, τὸ καλλίτερο καθὼς μᾶς εἶπαν. Ἐμπήκα μέσα κι' ἐκύτταξα. Πατώματα παμπάλαια, παράθυρα ἡμικατεστραμένα ποὺ ἤθελαν εἰδικὸ τεχνίτη γιὰ νὰ κλείσουν. Ὁ τοίχος κατὰ φαντασίαν ταπετσαρισμένος, γιατί τὰ χαρτιά εἶχαν σχισθεῖ καὶ κρεμότανε σὰ κουρέλια. Τὰ ἔπιπλα τοῦ δωματίου ἀρκετὰ καλὰ. Καὶ σὲ μιὰ γωνιά ἓνα τεράστιο σφελάγκι εἶχε ἀνενοχλήτως ἐγκαταστήσει τὸ λημέρι του, συλλαμβάνων τὶς ἀφθονες μύγες (πρᾶγμα εὐχάριστο γιὰ μᾶς ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε *φλίτ*) καὶ κάμνων ἀκροβατικὰ γυμνάσια ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι ἐνός ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο δωμάτιο ἐνός ἀπὸ τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα. Φαντα-

σθῆτε τώρα τί θὰ εἶναι τὸ χειρότερο δωμάτιο ἐνός ἀπὸ τὰ χειρότερα ξενοδοχεῖα. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ ἐπανέλθουμε πάλι, γιατί εἶναι τόσο ζωτικὸ καὶ τόσο ἐνδιαφέρει ὅλους, ὥστε *πρέπει νὰ λυθῇ*.

* *

Ἕνα δειλινὸ μὲ μιὰ καλὴ παρέα βρεθήκαμε στὰ χωριὰ τῆς Λειβαθῶς. Ἕνα φρέσκο μυρωμένο ἀεράκι μᾶς δρόσιζε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ μάτια μας ἀγκάλιαζαν τὶς χίλιες δυὸ ὠμορφιὲς τῆς φύσεως ποὺ τόσο ἔχουν στολίσῃ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα μέρη. Θὰ γράψουμε λεπτομερέστερα γιὰ τὴν Λειβαθῶ. Τὸ βραδάκι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔριχνε τὶς στερνές του ἀχτίνες χρυσιζοντας τὰ πάντα, καθήσαμε νὰ ξεκουραστοῦμε στὴ «*Χαρά*». Εἶναι ἓνα κέντρο ποὺ τ' ὄνομά του εἶναι τόσο πραγματικό. Ξεκουράζει τὴν ψυχὴ καὶ σὲ κάνει νὰ νοιώσῃς πλέρια τὴν ἀφθαστὴ τελειότητα τῆς φύσεως. Καὶ πλάϊ μας, στὸ προαύλιο, παίζουν βόλεῦ ὠμορφες Λειβαθυνοπούλες ποὺ ἦρθαν ἐδῶ γιὰ ἐξοχὴ ἀπὸ τὶς πόλεις, μαζὶ μὲ τὶς νεόπριες. Γέλοια, κακό, φωνές, φασαρία... Καὶ παντοῦ χαρὰ στὴ «*Χαρά*»...

* *

Δρόμους, δρόμους κ. κ. ἀρμόδιοι. Αὐτὴ ἡ σκέψη εἶναι μέσα στὸ μυαλό μου, τὴν ὥρα ποὺ τὸ αὐτοκίνητο μᾶς φέρνει πρὸς τὰ χωριὰ τοῦ Ληξουριοῦ. Γούβες, πέτρες, γκρεμισμένα μουράγια, χαλασμένα τὰ πάντα... Θαυμάζω τὸν ἡρωϊσμό τοῦ σωφέρ μας. Εἶναι πραγματικὸ κατόρθωμα αὐτὸ τὸ ταξίδι στὰ χωριὰ τῆς Πάλης... Μὲ τὴ σειρὰ θὰ γράψουμε καὶ γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Κάπου στο ρατάμε. Βρισκόμαστε στὴν Ἁγία Θέκλη. Εἶναι ἀπὸ τὰ ὠραιότερα χωριὰ τοῦ νησιοῦ. Τὰ σπίτια εἶναι κτισμένα ἀπάνω στὸ λόφο κι' ἀπὸ κάτω ἀπλώνεται ὅλο-

πράσινος καὶ καταστόλιστος ἀπὸ ἀμπέλια ὁ εὐφορος κάμπος. Πηγαίνουμε στὴ βρύση γιὰ νὰ πιοῦμε κρῦο νερό. Χωριατοπούλες ροδοκόκκινες καὶ κυράδες μᾶς ὑποδέχονται. Τὸ χρῶμα τῆς υἱείας εἶναι ζωγραφισμένο στὰ πρόσωπά τους. Μᾶς χαιρετᾶνε, μᾶς καλοσορίζουν καὶ φιλόξενα μᾶς δίνουν ὅτι πληροφορία ζητήσουμε. Στὸ σπῖτι ἐνὸς εὐγενικοῦ ἀνθρώπου, δεχθήκαμε τὶς περιποιησεις κι' ἀντικρύσαμε ἀπὸ τὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ του τὶς καλλονές πού ἀπλώνονται γύρω. Σὲ λιγάκι φεύγουμε...

Ἡ Ἔρυσσος^{***} δὲν ἔχει ἐφέτος τὴν κίνηση περασμένων καλοκαιριῶν. Γιὰ τὶς αἰτίες θὰ γράψουμε σ' ἄλλο φύλλο. Πνέει ὁμως παντοῦ ἕνας ἀέρας δημιουργίας πραγματικῆς. Νέοι δρόμοι, νέα σπίτια καὶ—τὸ κυριώτερο—νέα σχολεῖα. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἀνέγερση τῆς Προτύπου Δημοτικῆς Σχολῆς Ἀντιπατών, ἔρχονται κατὰ σειρά: ἡ Κοινότης Τουλιάτων μὲ τὸ καινούργιο τριτάξιο σχολεῖο τῆς, τὰ χωριά Μασσου-

κάτα—Τσελεντάτα μὲ τὸ διτάξιο σχολεῖο τους καὶ τὰ Μεσοβοῦινα ὅπου ἀνηγέρθη μὲ τὸ κληροδότημα Ραυτοπούλου ἕνα πολὺ μεγάλο σχολικὸ κτίριο, πού θὰ στεγασθῇ μέσα τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο, Ἡμιγυμνάσιο κλπ. Ἡ Ἔρυσσος ἀναδημιουργεῖται. Εὐχόμαστε πάντα νᾶναι στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς προόδου.

Σήμερα ἐγράψαμε^{*} μιὰ σειρὰ σκίτσων καὶ πρώτων ἐντυπώσεων ἀπὸ τὸ νησί μας. Εἶναι γραμμές πού γράφτηκαν πρόχειρα στὸ καρνέ μας. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ὁμως φύλλο, θ' ἀρχίσῃ ἡ λεπτομερὴς ἔρευνα. Θὰ μιλήσουν οἱ ἀρμόδιοι, θὰ μιλήσῃ ὁ κόσμος πού ἐνδιαφέρεται καὶ πονεῖ γιὰ τὸν τόπο του, πού ὑποφέρει γι' αὐτὸν καὶ πού ζεῖ σ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ τότε μόνο θὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια πού θὰ δείξῃ τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλλιτέρευση στὸ νησί μας, γιὰ τὴ δημιουργία καλλιτέρων καὶ εὐτυχεστέρων ἡμερῶν.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτο-Ἴόνιον. Ε. Καλογεράτος. Ἀργοστόλιον.

ΛΕΙΒΑΘΩ: ΤΡΑΤΤΕΖΑΚΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Το 1913 τὸ γερμανικὸ καταδρομικὸ «Ντρέ-σντεν» ἐπισκέπτεται τὸν λιμένα τοῦ Ἀργοστολίου. Σ' ἓνα χορὸ ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Ἑνριχ Φὸν Σπίς γνωρίζει τὴν ὡραία Κοντεσσίνα Φλώραν Ἀννίνου καὶ μεταξύ των ἀναπτύσσεται ζωηρὸ αἶσθημα.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ καταδρομικοῦ, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου, ἀνταποδίδει τὴν δεξίωση πρὸς τιμὴν τῆς κοινωνίας τοῦ Ἀργοστολίου. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Ἑνριχ Φὸν Σπίς εἶναι τῆς ὑπηρεσίας ἐπάνω στὴ γέφυρα. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει ἡ Φλώρα καὶ ἐξομολογοῦνται τὸν ἐρωτὰ τους.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—“Ὅχι Φλώρα δὲν εἶσαι γυναῖκα ἐσύ... Νεράϊδα παραμυθιοῦ, ἀρχαία Ἀφροδίτη, κάτι τέτοιο εἶσαι...” Ἐλεγα... τί ἔλεγα; Θεέ μου χάνω τὰ λόγια μου. Μὲ ζάλισε ἡ ἀπέραντη γλύκα τῶν ματιῶν σου...

“Α, ναι ἔλεγα πὼς ἡ ψυχὴ μου γεμίζει ἀπὸ σὰς ... Μὰ τί σὰς τὰ λέω αὐτά ... Αὔριο φεύγουμε καὶ δὲν θὰ σὰς ξαναἰδῶ ..

—“Ἀκουσε Ἑνριχ. Τὸ ξέρω πὼς θὰ φύγης αὔριο. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα αὐτὸ τὸ βράδυ νὰ μὴ σέ 'δῶ. Εἶμαι εἰλικρινής. Σοῦ τὸ λέω χωρὶς περιστροφές ... Εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνδρας ποῦ ἔκανες τὴν καρδιά μου νὰ αἰσθανθῇ διαφορετικούς παλμούς.

“Ὡ δὲν ἤθελα νὰ φύγης Ἑνριχ... Μὰ μπορεῖ καὶ νὰ ξαναἰδωθοῦμε πάλι. Γράφε μου κάποτε. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀδρῆσα, «Φλώρα Ἀννίνου» Ἀργοστόλι ... Καὶ σὰν μοῦ γράψης

ἐσύ θὰ σ' ἀπαντήσω. Ἐπειτα τὸ καλοκαίρι θὰ ἔρθω στὴ Γερμανία νὰ σέ δῶ.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούω λόγια ὀνείρου ... Φλώρα σέ παρακαλῶ πές μου πὼς ὅτι ἄκουσα εἶναι ἀλήθεια...

—Ἀλήθεια ...

—Μὰ τότε εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Φλώρα, ἀγαπημένη μου Φλώρα. Ὁ Ἑνριχ ἔκαμε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ μὰ ἡ Φλώρα τὸν ἀπώθησε σιγὰ μὲ τὸ χέρι της.

—Ἑνριχ εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνω κάτου. Δὲν θέλω νὰ ὑποψιαστῇ ὁ πατέρας μου τίποτε... Ἀντίο μικρὲ μου Ἑνριχ καὶ μὴ ξεχάνῃς τὴ Φλώρα σου. Στὰ μάτια της εἶχαν προβάλλει δύο φλογισμένα δάκρυα καὶ καθὼς ἔδινε τὸ χέρι της στὸν Ἑνριχ, ἐκεῖνος τὸ πῆρε καὶ τὸ γέμισε φιλία. Μαζί μὲ τὰ χεῖλη του ἔνοιωσε ἓνα ζεστό δάκρυ νὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸ χέρι της.

—Χαῖρε ἀγαπημένη ὡραία τοῦ μαγεμένου νησιοῦ.

Ἀρχισε νὰ μακραίνῃ μὲ ἀργὰ βήματα σὰν θεϊκὴ ὀπτασία. Ἐκεῖνος ἀκουμπισμένος στὸ κιγκλίδωμα τῆς γεφύρας, κάτω ἀπὸ τὸν ἀσημένιο καταράχτη τοῦ φεγγαριοῦ, ἦταν ὡραῖος σὰν ἀρχαῖος θεός. Ξαφνικὰ ἡ Φλώρα γύρισε σιμὰ του. Τοῦ πῆρε τὸ ξανθὸ κεφάλι στὰ χέρια της καὶ σίμωσε τὰ χεῖλη της στὰ δικά του ... Καὶ πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ γλύστρησε κι ἐφύγε ... Ὁ Ἑνριχ ἔνοιωσε μιὰν ἀγνωστὴ γλύκα στὰ χεῖλη του ...

Γεμάτος χαρά ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ ἕνα τραγοῦδι, ὅταν ὁ φίλος του, ὁ Κάρλ, ἀνέβηκε πάνω στὴ γέφυρα ...

— "Ενριχ πάλι σὲ λυπήθηκα τοῦπε χτυπώντας του τὸν ὤμο. Ζήτησα ἄδεια ἀπὸ τὸν κυβερνήτη νὰ σὲ ἀντικαταστήσω μετὰ τὸ σουπέ ὥστε νὰ μπορέσης καὶ σὺ νὰ χορέψῃς λίγο. "Ε, πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό πού ἔκαμα. Εἶμαι φίλος ναὶ ἢ ὄχι;

— Κάρλ ὑπέροχε φίλε, νὰ σοῦ σφίξω τὸ χέρι. Ποτέ μου δὲν θὰ σοῦ τό ξεχάσω αὐτό ...

— Καὶ ξέρεις ἡ μελαχροινὴ σου ἀπόψε εἶναι θαῦμα. "Ολοι μ' αὐτὴν ἔχουν νὰ κάμουν ... Φαίνεται ὅμως ἄκεφῃ καὶ πικραμένη ἴσως γιατί λείπῃς ἐοὺ κατεργάρῃ ...

— Κάρλ δὲ μοῦ λές πότε τελειώνει τὸ σουπέ;

— Σὲ δέκα λεπτὰ περίπου. Θὰ ἔλθω ἀμέσως νὰ σ' ἀντικαταστήσω. Μετὰ τὸ σουπέ ἔχει μόνο τρεῖς χοροὺς καὶ τελειώνει τὸ γλέντι.

— "Ορεβουάρ "Ενριχ.

— Χαῖρε Κάρλ, χίλια εὐχαριστῶ.

Ἡ μουσικὴ ἄρχιζε τὸ τελευταῖο βάλς. Ἡ Φλώρα μ' εὐχάριστη ἐκπληξῇ εἶδε τὸν "Ενριχ νὰ κάνῃ μπροστά της τὴ χαριτωμένη του ὑπόκλιση. Σηκώθηκε καὶ τὸ βλέμμα της ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του γεμάτο ἀγάπη.

Ἐκεῖνος μόλις κατόρθωνε νὰ φανῇ ψυχραίμος ... Πέρασε τὸ χέρι του στὴ μεσοῦλα της· κι' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς φόβο τῶσφιξε ... Καθὼς στροβιλίζαν, προσπαθοῦσαν κι' οἱ δύο νὰ γκρίζουν τὰ πρόσωπά των ...

— Δὲν μ' ἐπερίμενες ἔ; τῆς ψιθύρισε πάνω σὲ μιὰ τοῦφα μαλλιών, πλάι στ' αὐτί.

— Τὶ εὐχάριστο φινάλε, καλέ μου, τ' ἀπάντησε. Δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο ... Ἴσως γι' αὐτὸ τὸ βάλς ἦταν γοργὸ πολὺ, ἴσως γιατί σὲ τέτοιες στιγμὲς δὲν βρίσκονται εὐκολὰ λόγια.

"Ενοιωθάν τὸν πικρὸ χωρισμὸ νὰ τοὺς γεμίζει τίς καρδιὲς πόνο ... "Ολοι

καμάρωναν τὸ ταιριαστὸ ζευγάριστὴν ἁρμονία τοῦ χοροῦ των ... Κανέννας δὲν μάντευε τί γινόταν στίς ψυχές τους ... Βέβαια ἦταν ἕνα εἰδύλλιο γρήγορο, ἀπίστευτο ... Δύο βραδυὲς ὅλες ὅλες εἶχαν ἰδωθῇ. Κι' ἀγαπήθηκαν ...

Τώρα θὰ χωρίζαν πάλι γρήγορα, ἀπότομα, χωρὶς νὰ σκέφτονται πῶς, ἴσως, ἦταν μόνο ἕνα διαβατικὸ εἰδύλλιο ...

Τὸ γλυκὸ φλάουτο ἔσβυνε πάνω του τὴν τελευταία νότα τοῦ χοροῦ ...

Τὰ ζεύγη χωρίζαν σιγά. Ὁ "Ενριχ κι' ἡ Φλώρα ψιθύρισαν ἕνα σιγανὸ ἀντίο καὶ τὰ μάτια τους ἄλλαξαν ἕνα βαθὺ ἄυλο φιλή ...

"Ωρα 8 τὸ πρωῒ. Τὸ «Ντρέσντεν» σήκωσε τίς ἄγκυρες καὶ τὰ φουγάρα βγάνουν μαύρους καπνοὺς. Σφυρίζει 3 φορὲς γιὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸ φιλόξενο Ἀργοστόλι ... Σιγὰ - σιγὰ σαλπάρει ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ γλυστράει πάνω στὰ κύματα.

Ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ χθεσινοῦ χοροῦ μόνο ἡ Φλώρα στέκεται πάνω στὸ μπαλκόνι τοῦ μεγάρου της.

Καὶ καθὼς φεύγῃ τὸ «Ντρέσντεν» κουνάει ἕνα λευκὸ μανδῆλι ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό τοῦ "Ενριχ Φὸν Σπίς.

I

Μάρτιος τοῦ 1916.— Ἐπὶ τέλους εἶμαι κυβερνήτης κι' ἐγὼ ἐνὸς ὑποβρυχίου μας, τοῦ W 13. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ ξεκινήσω. Τὶ φοῦκα ποὺ θᾶχουν μερικοὶ συνάδελφοί μου μεγαλύτεροι σὲ χρόνια καὶ σὲ βαθμούς. Νὰ προτιμῇ ὁ Σπίς, ὁ πλωτάρχης. Γιατί αὐτός;

Κι' ὁ γέρω Τίρπιτς θὰ χαίδευε τὴ γενειάδα του, θὰ κατεβάζε τὰ φρύδια καὶ θὰ τοὺς ἀπαντᾷ:

— Ἐπρωτιμῃσα, κύριοι, τὸν Σπίς

γιατί έχει πείραν τοῦ ὑποβρυχίου πολέμου. Ἔκαμε ὑπαρχος τοῦ Βίσιγκεν. Ἐπειτα ὁ ἴδιος ὁ Βίσιγκεν τοῦ εἶπε :

— Δίνοντας τὸ W 13 στὸν ὑπαρχό μου εἶναι σὰ νὰ τὸ δίνης σὲ μένα. Ὁ Βίσιγκεν ! Τί ὑπέροχος ἄνθρωπος καὶ τί ἥρωας : Πόσα καράβια ἐχθρικά δὲν ἔστειλε στὸν πάτο καὶ πόσα θὰ στείλλῃ ἀκόμα ...

Θᾶμαι εὐχαριστημένος νὰ βουλιάξω τὰ μισὰ !...

Θυμᾶμαι ἐκείνη τὴν ἀλησμόνητη μέρα ποῦ βουλιάξαμε τὸ Γαλλικὸ θωρηκνὸ «Δαντών». Ἐξῶ ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Τουλών ...

Ὁ Βίσιγκεν ἀπὸ τὸ πρωῒ τριγύριζε ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι ἐλπίζοντας νὰ πετύχῃ κανένα ἐμπορικόν. Τὸ W 18 ἦταν μόλις βυθισμένο 3—4 μέτρα καὶ τὸ περισκόπιο ἀγρυπνοῦσε.

Ἐνας ναύτης κύταξε ἐκείνη τὴ στιγμή ποῦ φάνηκε τὸ «Δαντών» νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ λιμάνι.

— Κύριε κυβερνήτα, φωνάζει, «πλοῖον ἐν ὄψει» !

Ὁ Βίσιγκεν ἔτρεξε ἀμέσως. Ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα. Ἔβαλε τὸ μάτι του στὸ περισκόπιο καὶ κύταξε ...

— Σπὶς μοῦ λέει, ἔχουμε μπροστά μας τὸ Γαλλικὸ θωρηκτὸ «Δαντών». Ἐκτόπισμα 24 χιλιάδων τόνων. Ἀπὸ τὰ καλλίτερα πολεμικά τοῦ Γαλλικοῦ ναυτικοῦ. Ἄν δὲν πιστεύης τρέχα στὴν καμπίνα καὶ πάρε τὸ Ἄλμπουμ. Μὰ διάβλε, τὸ συνοδεύον 4 ἀντιτορπιλλικά. Δύσκολη δουλειά. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ βροῦμε εὐκαιρία νὰ τὸ τινάξουμε.

— Ἐμπρός, κατάδυσις εἰς βάθος 10 μέτρων. Ὀλοταχῶς. Στροφή 30 μοιρῶν δεξιὰ ... Δυναμώσετε τοὺς συσσωρευτάς. Πρέπει, νὰ βρεθοῦμε πρὶν ἀπὸ τὸ «Δαντών» στὸ νησάκι. Ἐὰν τὸ «Δαντών» προφτάσῃ κι' ἀναπτύξῃ τὰ 22 μίλλια του δὲν θὰ τὸ προφτάσουμε ... Οἱ διαταγές τοῦ κυβερνήτου ἐξετελοῦντο ἀμέσως καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀταξία.

Μέσα στὰ ὑποβρύχια σὲ τέτοιες

στιγμὲς οὔτε ἓνα βῆμα δὲν γίνεται ἄσκοπα. Τὸ W. 18 πράγματι ἔφτασε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ νησάκι τῆς Μόνι ("Ἐτοι σημειώνεται στοὺς χάρτες).

— Στροφή 25 μοιρῶν ἀριστερὰ! Βάθος 10 μέτρων! Τορπιλλοβλητικοὶ σωλῆνες ἔτοιμοι! Τορπιλληταὶ εἰς τὰς θέσεις σας, φωνάζει ὁ Βίσιγκεν. Ὑπαρχε Σπὶς στὸ τιμόνι ὁ ἴδιος ...

Περνοῦν μερικά λεπτὰ σιωπῆς, ἀγωνίας.

Αἴφνης ὁ κυβερνήτης φωνάζει μὲ χαρούμενη φωνή :

— Μπράβο, ὁ ἡλίθιος κυβερνήτης τοῦ «Δαντών» μᾶς βοηθάει. Κύταξε, κάνει στροφή γιὰ νὰ περάσῃ μεταξὺ στεριᾶς καὶ νησιοῦ. Ἐτοι ἡ πλευρά του θὰ μείνῃ ἀκάλυπτη. Ἐμπρός, ὀλοταχῶς.

Σιγὰ! Ἀνέλθετε! Τορπιλλοβλητικοὶ σωλῆνες δεξιὰ. Πῦρ ! ...

Ἐνα δυνατό τράνταγμα καὶ ὁ δαίμονας τῆς καταστροφῆς, ἡ τορπίλλη μας, ἔφυγέ ...

Μόλις εἴμαστε 200 μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ «Δαντών».

— Κατάδυσις εἰς βάθος 30 μέτρων τάχιστα, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Βίσιγκεν. Τὰ ἀντιτορπιλλικά μᾶς εἶδαν.

Βυθιστήκαμε καὶ σὲ λίγο ἀκούσαμε τὴ χαρμόσυνη ἔκρηξη τῆς τορπίλλης. Οὐρα! φώναξαν οἱ ναῦτες. Ὁ Βίσιγκεν ὁμως δὲν ἦταν ἥσυχος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα ...

Ἀπὸ πάνω μας τ' ἀντιτορπιλλικά ἔκαναν γύρους ρίχνοντας κανονιὲς ἄδικα. Φανταζόμεθα τὴ λύσσα τῶν Γάλλων ... Ἐ κι' ἂν ἡ τορπίλλη μας χτύπησε τὸ «Δαντών» ...

Πέρασε ὡς μισὴ ὥρα ...

— Ὅπισθεν σιγὰ, διατάζει ὁ κυβερνήτης.

Τὸ W. 18 μακραίνει. Ὑπολογίζουμε ὅτι εἴμεθα ὡς ἓνα μόνο μίλλι μακριὰ ἀπὸ τὸ «Δαντών». Δὲν ἀκούγονται πλέον οὔτε οἱ ἑλικες τῶν ἀντιτορπιλλικῶν ἀπὸ πάνω μας ...

— Ἀνῶσις, φωνάζει ὁ Βίσιγκεν, καὶ ἔτοιμοι διὰ κατάδυσιν ... Σταθῆτε εἰς βάθος 5 μέτρων.

Ὁ κυβερνήτης βάζει καὶ πάλι τὸ μάτι του στὸ περισκόπιο.

—Ὀλοι κρατοῦμε τὴν ἀναπνοή μας...
Κυτᾶζουμε τὴ φυσιογνωμία του...
Ξαφνικά ἕνα χαμόγελο ἀρχινάει καὶ μεταβάλλεται σὲ γέλοιο...

—Παιδιά μὲ ὑγεία σὲ ἄλλο, πάει τὸ «Δαντῶν». Σὲ λίγα λεπτά θὰ εἶναι στὸν πάτο... Ἐλᾶτε κυτάξτε...

Κύταξα κι' ἐγώ... Ἡ τορπίλλη μας εἶχε βρῆ τὸ Γαλλικὸ θωρηκτὸ κάτω ἀπὸ τὸ μηχανοστάσιο...

Τίποτα πιά δὲν μποροῦσε νὰ τὸ σώσει. Τριγύρω βάρκες τῶν ἀντιτορπιλικῶν μάζευαν τοὺς ναῦτες πού, πάνω στὴ τρομάρα τους, εἶχαν πέσει στὴν θάλασσα. Τ' ἀντιτορπιλικά πάλι κοντὰ του προσπαθοῦσαν νὰ βοηθήσουν... Μὰ τί βοήθεια νὰ τοῦ δώσουν. Ἄλλο παρὰ νὰ πάρουν τὸ πλήρωμα καὶ νὰ γυρίσουν στὴν Τουλὼν... Σὲ τέτοιες στιγμὲς ἐπικρατεῖ τέτοια σύγχυση ὥστε δὲν ξέρεي κανένας τί κάνει...

Σὰν ξαναγυρίσαμε στὸ Κίελο καὶ μῆκαμε στὸ λιμάνι, τί ζητωκραυγὲς ἦταν ἐκεῖνες ἀπὸ τὰ πληρώματα τῶν ἄλλων πολεμικῶν.

Τὶ ἀλησμόνητη στιγμή ὅταν ἦλθε ὁ ἀρχιναύαρχος ἐπὶ πᾶν στὸ W 18 καὶ μᾶς ἔδωσε ἰδιοχείρως τὸν πολεμικὸ σταυρὸ τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου... Ὅλα αὐτὰ τὰ θυμᾶμαι αὐτὴν τὴν ὥρα πού ἀρχίζω τὸ ἡμερολόγιό μου μὲ τόση συγκίνηση...

—Ἀραγε θὰ σταθῶ κι' ἐγὼ τυχερὸς σὰν τὸν Βίσιγκεν. Ἐλπίζω στὸ θεὸ τὸ W 13 νὰ δοξασθῇ ὅπως τὸ W 18.

II

Μάρτις τοῦ 1916. Στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ. Τρικυμία διαβολεμένη ἀλλὰ κι' εὐχάριστη... Βέβαια κλυδωνίζεται τὸ ὑποβρύχιο ἀλλὰ καθὼς σηκώνονται τὰ κύματα εἶναι δύσκολο νὰ μᾶς δῇ κανένα ἐχθρικὸ ἀντιτορπιλικό...

Ταξιδεύουμε πρὸς τίς Ἰρλανδικὲς ἀκτὲς. Ἀπὸ κεῖ περνοῦν τὰ περισ-

σότερα ἐμπορικὰ τῶν ἐχθρῶν μας. Τὸ πλήρωμά μου εἶναι σχεδὸν ὅλο ἀπὸ πρωτόπειρους. Ὁ ὑπαρχος ἕνας νέος ἀνθυποπλοίαρχος. Μὰ ὁ μηχανικὸς ἔχει κἀμὲ τὸ W. 9.

Ὅταν λέμε πρωτόπειρους ἐννοοῦμε πὼς δὲν ἔχουν ἄλλοτε ταξειδέψει μὲ ὑποβρύχιο. Ἀλλὰ καὶ ὁ τελευταῖος ναύτης ἔχει βγῆ ἀπὸ τὴν εἰδικὴ σχολὴ καὶ ξέρει καλὰ τὴν δουλειά του. Βγάζω ἕνα μικρὸ λόγο...

«Παιδιά, γνωρίζετε πὼς ἡ Γερμανία ἐξαρτᾶ τὴ σωτηρία της ἀπὸ τὸν ἀγῶνα μας. Χρειάζεται θάρρος καὶ πρὸ πάντων προσοχή... Ἰδίως προσοχή... Ζοῦμε καὶ θὰ ζήσουμε ὅσο κρατήσῃ ἡ ἀποστολή μας σ' ἕνα διαρκὴ κίνδυνο... Ἀπαιτῶ ἀπὸ ὅλους σας ψυχραιμία καὶ προσοχή καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ γίνετε ἐνδοξοί... Ζήτω ἡ Γερμανία!...»

—Ζήτω! ἐφώνασαν ἐνθουσιασμένοι ὅλοι...

Ἡ θάλασσα γαλήνεψε κάπως. Ὁ παρατηρητὴς μοῦ φωνάζει:

—Κυβερνήτα, νομίζω πὼς βλέπω στὸ βάθος καπνὸ...

Πέρνω τὸ τηλεσκόπιο καὶ κυτάζω. Πράγματι φαίνεται καπνός. Μὰ τί εἶναι ἄραγε; Κανένα ἐμπορικὸ πού θὰ βυθίσουμε ἢ ἀντιτορπιλικὸ πού θὰ μᾶς δῇ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση;

Διευθύνω τὸ ὑποβρύχιο πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀφοῦ ἔχουμε ἐτοιμασθῇ πρὸς κατάδυσιν ἂν διακρίνουμε κίνδυνο. Σὲ δυὸ ὥρες διακρίνω καθαρά ὅτι εἶναι μεγάλο ἐμπορικὸ πλοῖο.

Φοβούμενος μήπως μοῦ ξεφύγῃ διατάσσω ὀλοταχῶς... Κάποτε πλησιάζουμε πολὺ καὶ διακρίνουμε τὸ ὄνομά του. Εἶναι τὸ Ὁλλανδικὸ «Vilelmine». Ἀπογοήτευσis. Κρίμα στὴ χαρά μου... Τοῦ κάνουμε σημά νὰ σταματήσει. Αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ φεύγῃ.

Ἐχὼ μάλιστα τὴν ἐντύπωση πὼς δυνάμωσε τίς μηχανεὲς προφανῶς θέλει νὰ μᾶς ἀποφύγῃ. Ὑποπτο, σκέπτομαι...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑΞΙΔΙΑ

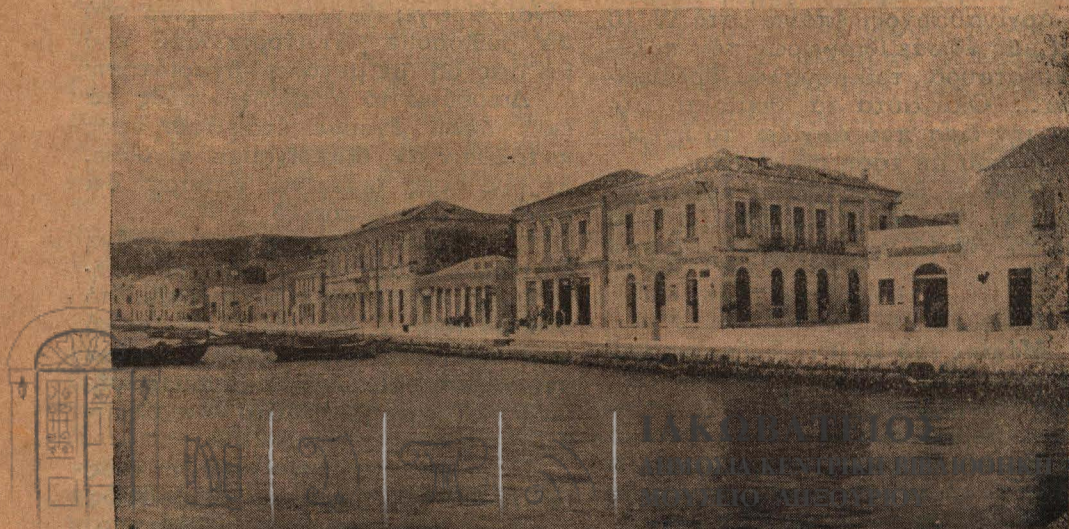
Ταξίδια πού μᾶς πέρνετε κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ
 Ἡ νειότη μου πού διάβηκε δὲ σὰς νομίζει ὥραϊα.
 Μέσ' στὶς ἀδιάφορες χαρὲς δὲ στέργει πιά νὰ βρῇ
 Τὶς θλίψεις καὶ τὰ βάσανα τοῦ ἀκούραστου Ὀδυσσέα.

Γιὰ μιὰ στιγμή ν' ἀκούγεται μακριάθε ἐπιθυμῇ
 Γλυκύμολπο καὶ μαγικὸ τὸ ᾄσμα τῶν Σειρήνων
 Μὰ πιότερο τ' ἀκύμαντο ἀκρογιάλι ἀποζητεῖ
 Πού κάποια Πηνελόπη μου προσμένει με σὰν κείνον.

Ταξίδια πού μᾶς πέρνετε κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ
 Κάποιας Διδῶς τοὺς στεναγμούς μου φέρνετε στὴ μνήμη.
 Μὰ ἡ πικραμένη νειότη μου ἀσυγκίνητη, ψυχρὴ,
 Ζητάει στὰ πάτρια χῶματα στερνὴ νὰ βρῇ γαλήνη.

ΣΤΥΡΟΣ Μ. ANNINOS

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτο · Ἴόνιον. Ε. Καλογεράτος. Ἀργοστόλιον.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ (ΠΑΡΑΛΙΑ)

Α. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πίση

ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΠ. Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ(*)

I

Ἡ Βγενιώ διαπλάτωσε τὸ παραθύ-
ρι καὶ πῆρε τὸ κέντημα στὰ χέρια της.
Σπάνια ἡ αὐγὴ ξετύλιγε μπροστά της
ἓνα τέτοιο θέαμα. Ἡ ὁμίχλη, ποὺ εἶχε
πέσει τῇ νύχτα, ἀπλωνόταν ὀλόγυρα
καὶ τὸ χωριὸ μαζί με τὴν κορφὴ τοῦ
βουνοῦ φαινότανε σὰν ἓνας πελώριος
βράχος ἀπάνω στὰ σύγνεφα, μακρὸν
πολὺ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀθρώ-
πους. Μὰ καὶ στ' ἀλήθεια τοῦτο τὸ χω-
ριὸ εἶτανε καταδικασμένο σὲ μιὰ παν-
τοτεινὴ μόνωση.

Δώδεκα σπίτια ὅλα-ὅλα δίχως ἐκ-
κλησιὰ καὶ σχολεῖο. Τὰ παιδιὰ τᾶστερ-
ναν νὰ μάθουνε γράμματα στὸ πλὸ κον-
τινὸ χωριό, κάτω στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ.

Πρωτὶ-πρωτὶ τὴν Κυριακὴ οἱ γυναῖ-
κες τοῦ χωριοῦ ἦταν ἑτοιμες - κάθε μιὰ
τοὺς εἶχε ἀλλάξει μιὰ δραχμὴ με δέκα
δεκάρες-νὰ κατηφορήσουνε κι' ἐκεῖνες
γιά τὴν ἐκκλησιὰ τῆς Βαγγελίστρας.

— Πρέπει νὰ ῥχῶστε καὶ σεῖς, ἔ-
λεγε ἡ γρηὰ Κατερίνα στὶς κοπέλλες τοῦ
χωριοῦ. Ν' ἀκοῦτε κεῖνα τ' ἅγια λόγια
καὶ νὰν τὰ βάνετε καλὰ στὸ μυαλό σας.
Μονάχα τὸ καλοκαίρι ἄλλαζε ἡ μονότο-
νὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ. Τότες ἐρχόντουσαν
λιγοστοὶ περιηγητὲς κι' ἔμειναν ἀρκετὸν
καιρὸ. Ἀλλ' ἔλεγε πέρσον κάμανε τὴν ἐμ-
φάνισή τους καὶ δυὸ ζωγράφοι. Εἶχαν
ἔρτει γιὰ νὰ ψωνίσουνε αἷστημα ἀπὸ
τὴν ἀγρία φύση. Δυὸ μαῦροι κύκλοι
στεφανώνανε τὰ μάτια τοὺς καὶ κατόρ-
θωναν γάναι πάντα βυθισμένοι σὲ μιὰ
μελαγχολικὴ σιωπὴ

Περίεργοι ἀθρῶποι, σὰν καλλιτέ-
χνες....

Ἄλλοτε-τώρα ἡ κρίση γονάτισε καὶ
τὴν Ἀμέρικα-ἐρχότανε κάπου-κάπου
καὶ κανένας «ὁμογενής». Δὲν εἶχε βέ-
βαια σκοπὸ ἔλεγε- ν' ἀσωτέψει τὰ λε-
φτά του σ' ἓνα διασκεδαστικὸ μὰ καὶ κου-
ραστικὸ ταξεῖδι. Ἐρχότανε μονάχα καὶ
μονάχα γιὰ νὰ δεῖ τὸ πατρικὸ τὸ χῶμα.
(Τί ἀνάμνησες ἀλήθεια! Κεῖνος ὁ γκρε-
μισμένος φράχτης, ποὺ τὸν εἶχε χτίσει
με τὰ χέρια του, καὶ κείνο τὸ πηγάδι
τοῦ σχωρεμένου τοῦ μάρμπα του. Πόσο
θᾶθελε νὰ μὴ ξαναγυρίσει σὲ κείνη τὴ
χώρα τοῦ ὠκεανοῦ με τὸ θόρυβον, τὰ
μέγαλα, τὴν ὀνειρώδικη ζωὴ καὶ τοὺς
εὐγενικοὺς της λοποδύτες.

Καὶ τρέχουνε τὰ δάκρυα ποτάμι.
Τὸ πατρικὸ χῶμα!

Ἐκεῖ στὴ Νέα Ὑόρκη, πού νὰ βρεῖς
τέτοιο. Οἱ δρόμοι εἶναι στρωμένοι με
τσιμέντο καὶ με σίδερα γιὰ νὰ περνᾶν
ἀπάνω τοὺς ἐκεῖνα τὰ μετάλλινά θερία).

* *

Ἡ Βγενιώ τοῦτο τὸ πρωτὶ εἶτανε
μοναχὴ. Ἡ κυρὰ-Γιώργαινα, μιὰ γρηὰ
θειὰ της, εἶτανε ὅζω στὸν κάμπο.

Κεῖνη εἶτανε γιὰ τὴ Βγενιώ καὶ μά-
να καὶ πατέρα. Ἡ μάνα της πέθανε ἀ-
φήνοντάς τὴν μωρὸ κι' ὁ πατέρας της
ἀπὸ τὸν καῦμό του υπάρκαρε σ' ἓνα
φορηγόν, ποὺ ἔφυγε κείνες τὶς μέρες
ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά, γιὰ ἀγνωστὴ
διεύθυνση.

— Δὲ με χωρεῖ τὸ νησί, ἀδερφή μου,
τῆς εἶπε.

Δεκοτὸ χρόνια τώρα εἶχανε νὰ μά-
θουνε, τί γινόταν.

(*) Βλέπε στὶς σελίδες «Ἀπὸ μῆνα σὲ
μῆνα».

—“Ερριξε μαύρη πέτρα πίσω, ἔλεγε ἡ κυρὰ-Γιώργαινα.

Μὰ καὶ τοῦτοι σιγά-σιγά τὸν ξέχασαν.

Οἱ ἀθρῶποι ὅταν βρῖσκονται ἀνάμεσα τους χρόνος καὶ χώρος εἶναι πάντα ξένοι.

Τ’ ἄλλα εἶναι παραμύθια. Νοσταλγίες!

Τοῦτα τὰ μασημένα ξεράσματα ὑπάρχουνε γιατί πρέπει νᾶναι ὁ ἄθρωπος καὶ λίγο εὐαίσθητος. “Οχι σὰ χτήνους!

Σωστά πράματα.

Στ’ ἀλήθεια κανένας δεσμός δὲν τοὺς ἐνώνει. Πέρνουνε κάποιες ιδέες καὶ αἰσθήματα ἀπὸ τὸ καινούργιο περιβάλλον καὶ μὲ τοῦτα τὰ διακοσμητικὰ στολίζουν τὸν ἐσώτερο ἄθρωπο. Τὰ ἄλλα εἶναι μηδαμινά. Δὲν εἶναι δύσκολο ν’ ἀλλάξει κανεὶς ζωὴ. Τούτη ἡ θεὰ τῆς λοιπὸν τήνε περιμάζεψε ἀπὸ μικρὴ καὶ τὴν ἀγαποῦσε σὰ δικό της παιδί.

Ἀλήθεια κεῖνο τὸ πρῶτ’ εἶτανε τόσο φχαριστημένη! Αἰστανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ τραγουδήσει. Ἡ ξεγνοιασιά, πού εἶτανε χυμένη στὸ πρόσωπό της τῆς ἔδινε μιὰ περίσσια ὁμορφιά. Τὰ χεῖλη της σταλάζανε ὅλη τὴ δροσιὰ τοῦ νεανικοῦ της κορμιοῦ. Κάποτες παρατοῦσε τὸ κέντημα κι’ ἄφηνε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθεῖ ὀλόγυρα.

Κεῖνο τὸ πηχτὸ στρῶμα τῆς ὁμίχλης ἄρχιζε νὰ διαλύεται σιγά-σιγά, ἀφήνοντας νὰ φαίνεται ὁ κάμπος ἀπὸ κάτω.

“Ο θέρους ἀργοῦσε ἀκόμα, ἀρχὲς τοῦ Μάη, καὶ τὸ πράσινο, σπάταλα χυμένο ὀλοῦθε, κυμάτιζε ἀδιάκοπα στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα.

II

Εἶχανε περάσει κοντὰ δυὸ μῆνες.

Περπάτησε ὥρα πολλὴ κυττώντας μὲ φόβο τὸν ἥλιο, πού εἶτανε δυὸ ὀργιὲς πάνω ἀπὸ τὸ βουνό. Ἡ θεὰ τῆς δὲν ἀστενεύотανε.

—“Ακοῦς μωρὴ Βγενιώ, τῆς εἶπε ἀπὸ βραδυνή, ἐγὼ τὴ νύχτα θὰ πάω στὸν κάμπο νὰ περῶ γιὰ νὰ μὴ μὲ φάει ἡ κάψα. Νὰ ξεκουμπιστεῖς πρῶτ’. Μόλις φέξει θὲ νᾶχεις φτάσει. Στέναξε καὶ συνέχισε τὸ δρόμο της.

Δὲν ἔφταιγε κι’ ἐκείνη γιατί τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. “Ολη νύχτα δὲ σταματήσανε οὔτε μιὰ στιγμή τὰ μάτια της.

Τὸ μαξιλάρι μούσκεμμα.

Κοντὰ τὸ χάραμα πλάκωσε τὰ βλέφαρά της ὁ ὕπνος.

Κεῖνος ὁ θαμπὸς ἴσκιος πῶχε μείνει πάνω στὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὸ κλάμμα, δὲν ἄφηνε ν’ ἀντικρύσει τὸ φῶς.

Προχωροῦσε μὲ μισόκλειστα τὰ βλέφαρα. Πόσο εἶχε ἀλλάξει ἡ ζωὴ της τώρα τελευταῖα!

Μὰ δὲν εἶναι καὶ δύσκολο πρᾶμα νὰ ἀλλάξει κανεὶς ζωή.

Ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ ἦρτε ἕνα αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴ Χώρα. Μέσα εἶτανε κι’ ὁ πρῶτος της ὁ καὺμός. Τόνη φωνάζανε κύριο Ἀλεξόπουλο.

Εἶτανε δὲν εἶτανε εἰκοσιεφτά.

Ποιὸς ξέρει, τί γύρευε νὰ βρεῖ τοῦτος ὁ κύριος τοῦ κόσμου στὸ πρόσωπο μιᾶς ἀπλοϊκῆς χωριάτισσας. Θὰ τοῦ χανε ψήσει τὸ ψάρι στὰ χεῖλη κεῖνες οἱ ὁμορφες κυρίες μὲ τὰ ρόζ νύχια. Μὰ δὲ φαινότανε καὶ γιὰ βλάκας.

Μόλις ἀντίκρουσε τὴ Βγενιώ κατὰλαβε, πῶς εὐκόλα θὰ μπορούσε ἔχτος ἀπὸ τὸ λιγερό της κορμί ν’ ἀγκαλιάσει καὶ τὴν ψυχὴ της.

Βέβαιο. Τοῦτο τὸ θηλυκὸ δὲν εἶχε ιδέα ἀπὸ «σοπράϊζ - πάρτυ», ἐσπερίδες, κι’ ἀπὸ τᾶλλα ξεφτισμένα ἰδανικά τοῦ «καλοῦ κόσμου». Θὰ τοῦ δινόταν ὀλόψυχα δίχως ὑστεροβουλία.

“Οταν περνοῦσε στίλων’ ἐπίμονα τὸ βλέμμα του στὸ παραθύρι. Τὸ περβάζι του εἶτανε ὡς ἐκεῖ πάνω φορτωμένο μὲ λογῆς - λογῆς λουλούδια.

Τὸν κύτταξε κι’ ἐκείνη κι’ ὕστερα χαμήλωνε τὰ μάτια της κοκκινίζοντας. “Ετσι μὲ τὸ παραμικρὸ κοκκινίζανε τὰ μάγουλά της.

Μιὰ μέρα περνώντας τὴ χαιρέτησε μὲ κείνο τὸ αἰνιγματικὸ του χαμόγελο, (Ἀλήθεια δὲν τυπώθηκε κανένα βιβλίον—ἐπὶ τῶν ἀνευρεσθῆναι νὰ πούμε—γιὰ νὰ ξηγάει τὰ χαμόγελα.

Εἶναι τόσα πολλά. “Οσοι εἶναι κ’ οἱ ἀθρῶποι). Τόνη χαιρέτησε καὶ κείνη μὰ δὲν ξανακάθησε στὸ παραθύρι. Δὲν εἶτανε πρεπούμενο ἕνα τέτοιο πρᾶμα.

Μὰ εἶτανε ἀργά.

Ἡ καρδιά χτυποῦσε καὶ τὰ μάτια μένανε πολλές ὥρες τὴ νύχτα διάπλατα κυττώντας τὰ δοκάρια τῆς σκεπῆς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἐγκαταστάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν ξυλόπορτα τῆς αὐλῆς. Κρυφοκύτταξε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της νὰ τόνε δεῖ, ποὺ διάβαινε. Ἡ ἱστορία συνεχιζότανε. Δὲν εἶτανε μπορετὸ νὰ μὴ στρίψει τὸ βλέμμα του. Κυττοῦσε -λές- τις ἀντισμένες γαρουφαλιές, ποὺ στόλιζαν τὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ, ἢ τὸ ἄδειο τὸ παραθυρί ;

Ὅμως, ὅπως κάθε ἱστορία, ἔτσι καὶ τούτη εἶχε ἓνα τέλος.

Τὴν περασμένη Πέφτη γύριζε ἀπὸ τὰ χωράφια. Ἐκεῖνος εἶτανε καθισμένος στὸ στρίμα τοῦ δρόμου κι ἔπερνε φωτογραφίες.

Κάτι τοπεῖα θαυμάσια.

Ὁ ἥλιος χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ πλαγιὰ καὶ στὸν οὐρανὸ μένου-νε κάτι κόκκινα ἱερογραφήματα.

Τοῦτα τὰ πράματα -λένε- κλειοῦνε αἴσθημα πολὺ μέσα τους. Ἔτσι θάνα. Τὰ αἰσθήματα κυνηγημένα τώρα τελευταῖα ἀπὸ τοὺς ἀθρώπους φωλιάσανε κεῖ ψηλά.

Μεῖνανε λίγες στιγμὲς μαζί. Οὔτε κι' ἡ ἴδια δὲ θυμάται γιατί στάθηκε. Τὰ μάγουλα κοκκινίσανε στὴν ἀρχή, μὰ τοῦτο δὲν κράτησε πολὺ.

Κι' ὕστερα κεῖνος μιλοῦσε, μιλοῦσε δίχως τελειωμό, κι' ἐκεῖνη σόπαινε.

Νόμισε -λέει- πὼς ἦταν ἀρρωστη γιὰτ' εἶχε καιρὸ νὰ τήνε δεῖ. Ἦθελε νὰ τῆς πεῖ κάτι, ποὺ τῷχε καταλάβει κ' ἡ ἴδια ἀπὸ καιρό.... (Τὰ μάγουλά της κοκκινίσανε πάλι). Τὴν ἀγαποῦσε τόσο...

Τῆς εἶπε κι' ἄλλα πολλά. Καὶ συνέ-χισε.

— Τὴν μεθεπομένην ἐβδομάδα φεύ-γω. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν ἔρθεις μαζί μου.

— Ἄ θέλετε σεῖς.....Καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια. Εἶναι κάποιες στιγμὲς, ποὺ οἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων -λές- καὶ διασταυρῶνουνται ὅπως τὰ βλέμματά τους. Ἔτσι καὶ τώρα.

Κατάλαβε ἀμέσως πὼς μὰ ἔγνοια κυριαρχοῦσε στὸ μυαλό της. Ὁ γάμος.

Ἐνα πικραμένο χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη του. Τί γύρευε καὶ τοῦτο τὸ καινούργιο, ποὺ ἦρτε νὰ φυτρώσει ἀνά-μεσὸ τους σὰ μανιτάρι;

Δὲν μποροῦσε. Ἐνα κουμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του εἶτανε τοῦ κ. Ἀλεξο-πούλου. Τῷχε ἀφήσει ἐκεῖ, στὰ μεγάλα σαλόνια, ποὺ μαζώνεται τόσος κόσμος διαλεχτὸς ποὺ μιλεῖ γιὰ φιλολογία καὶ τόσα ἄλλα πράματα. Μὰ δὲ θάτανε μπορετὸ νὰ τ' ἀκούσει κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου «Ἑσπερία», ὁ πατέρας. Χρυσὰ ματογυῖα καὶ δυὸ μάτια ποὺ κυττάνε ὀλοῦθε περίεργα.

Ἀργότερα θὰ μποροῦσε νὰ γίνει. Νὰ συνηθίσει πρῶτα ἐκεῖνη τὸν κόσμὸ τῆς πρωτεύουσας, νὰ πεθάνει ὁ «προ-σφιλὴς πατήρ».

Μὰ τώρα....

Τῆς τ' ἀράδιασε ὅλα. Τὸν κύτταξε καὶ σόπασε. Κάποιες φορὲς ἀλήθεια ἡ σιωπὴ λέει πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ λέγανε τὰ χεῖλη.

Ἄν ἔλειπε κεῖνο τὸ «ἀργότερα»....

— Δὲ γίνεται, ψιθύρισε καθὼς ἔ-φευγε.

Μὰ ἀπὸ κεῖνη τὴ μέρα ἡ ξεγνοιασιά της εἶχε κάμει φτερά. Ποῦ ὁ καιρὸς, ποὺ καθόταν ἀμέριμνη κυττάζοντας τὴν πράσινη θάλασσα τοῦ κάμπου. Τῶ-ρα μέσα στὸ μυαλό της στριφογυρίζανε ἀπίθανες εἰκόνες πραγμάτων, ποὺ δὲν τὰ εἶχε δεῖ ποτὲς στὰ μάτια της.

Κάτι σπίτια μεγάλα, σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἔβλεπε κάποτε στὶς ἐφημερίδες, ὅ-ταν τύχαινε νὰ φτάσει ὡς ἐκεῖ πάνω καμμιὰ ἀπὸ τοῦτες τὶς φυλλάδες, ποὺ «εργάζονται ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ». Στὴν Ἀθήνα, ποῖος ἔξρει, τί μορφὴ θάχανε καὶ τ' ἄλλα πράματα. Οἱ σιδηρόδρομοι, ἐκεῖνες οἱ πολλὲς μου-σικὲς.....

Καὶ ὀνειροπολοῦσε.

Μὰ δὲν εἶτανε τοῦτα μονάχα. Τὰ βράδνα ὁ κινηματογράφος μὲ κεῖνες τὶς σκιές, ποὺ κουνιοῦνται καὶ μιλοῦνε ἀπάνου στὸ πανί. (Ὅταν ἀκούσανε κά-ποτες γιὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ πρώτου «ὀμιλοῦντος» στὴν Ἀθήνα ἡ Δημήτρα εἶπε, πὼς κάτι ὀργικὸ θάκανε τὰ τέτοια σκέδια).

Κι' ὅλες τοῦτες οἱ εἰκόνες μέσα στο πλαῖσιο μιᾶς ὄχι μοντέρνας ἀγάπης. Εἴτανε κ' οἱ φωνές τῆς ἐπαναστατημένης σάρκας.

Ἄν ἤθελε....

Μὰ δὲ μπορούσε νὰ τὸ κάμει ἐκεῖνη μιὰ συσταζόμενη κοπέλλα. Κι ὁ δισταγμὸς ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ ματώνει περισσότερο.

Μοναδική λύση τὰ δάκρυα. Καὶ ψὲς τὸ βράδυ τὰ ἴδια.

Μὰ τοῦτες τὶς τελευταῖες μέρες λὲς κι ἄφηνε τὸν ἑαυτὸ της δίχως ἀντίσταση στὴν πνοή τῆς καινούργιας ζωῆς, πού ἔρχόταν.

III

Ἡ θεία της δὲν ἄργησε νὰ τὸ μνηριστεῖ. Κάθε μέρα θέρριζε μαζί μὲ τὴ Μάρω τοῦ Κωσταντῆ. Τούτῃ ἡ δευτερῇ θὰ τῷχε καταλάβει γιατί καθότανε στὸ σπῖτι της ὁ κ. Ἀλεξόπουλος.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, κυρὰ-Γιώργαινα μου. Ἀγάπες ἀπὸ τώρα. Τέτοια ντροπὴ στὸ σπιτικό σας δὲν κάνει.

Κεῖνο τὸ μεσημέρι γύρισε ἡ γρηὰ μὲ τὸ ληοκαμένο της τὸ πρόσωπο κατσοφιασμένο. Μάλλιασε ἡ γλῶσσα της νὰ τήνε συμβουλευε. Κι' ἡ Βγενιώ δὲν κρατήθηκε - φούσκωσε μέσα της ὁ καῦμος - καὶ τῆς θὰ εἶπε ὅλα. Ἡ γρηὰ ἔμπηξε τὰ κλάματα. Κι' οἱ δύο τους κλαίγανε ὥρα πολλή.

— Ἄν τὸ κάμεις Βγενιώ, θὰ βάλλω θηλειὰ στὸ λαιμό μου. Ποῦ ἀκούστηκε ποτές τέτοιο πράμα. Θέλεις νὰ χάσεις καὶ τὴν ψυχὴ σου παιδάκι μου; Τόσες φορὲς δὲν τ' ἀκούςες τὸ Βαγγέλιο, πού τὸ λέει; Ὁ ἔρως τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου. Τοῦτος ὁ ἱσταυρωμένος, πού εἶναι κρεμασμένος στὸ ντουβάρὶ λὲς, πὼς θὰ σὲ σχωρέσει ποτές; Μὴν παραβεῖς παιδάκι μου τὴ βουλὴ του. Ὡχ σφοδρά πού μ' ἔβρηκε τὴν ἔρμη.

Ἡ Βγενιώ εἴτανε θεοφοβούμενη κοπέλλα. Κάθε βράδυ ἄναβε τὸ καντήλι μπροστὰ στὸ κόνισμα τοῦ Χριστοῦ. Ἄν τύχαινε καμμιά φορὰ νὰ τὸ ξεχάσει σταυροκοπιότανε φοβισμένη.

— Χριστέ μου σ' ἀπαράτησα στὰ σκοτάδια σὰ νάμουνα Μαρτζέζα γιὰ Ὀβριά.

Σώπαιναν κ' οἱ δύο γυναῖκες. Τὴν ψυχὴ τῆς κοπέλλας τὴν εἶχε πλημμυρισμένη ἡ ἀπογοήτευση.

Τὰ χεῖλη της χωρὶς νὰ τὸ θέλει συπάστηκαν σὰ μιὰ θλιμμένη γκριμάτσα.

Ἀλήθεια δὲν ἐσκέφτηκε ποτές ὡς τώρα ἂν θὰ τὴ βάρανε ἡ κατάρρα τοῦ θεοῦ γιὰ τοῦτο πού θάκανε. Μὰ δὲν εἴτανε μπορετὸ νὰ λέει ψέματα ἡ γρηὰ. Κ' ἡ ἴδια τῷχε ἀκούσει πολλὰς φορὲς στὴν ἐκκλησιά, πού τὸ διάβαζε ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ Βαγγέλιο. Μὲ τὰ ἴδια της τ' ἀφτιά τῷχε ἀκούσει.

Σὲ κάποια μεριὰ -ἀλήθεια- μιλεῖ ὁ Προδρόμος γιὰ τὸ Χριστό.

«Ἴδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ *αἰῶν* τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου».

Μὰ τί φταίει κι ὁ παπᾶς; Τὴν τέταρτη τοῦ δημοτικοῦ εἶχε βγάλει. Εἴτανε μπορετὸ νὰ διαβάξει μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα;

Ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ....

Τοῦτο τὸ καταλάβαιναν οἱ χωριάτες.

Εἴτανε κεῖνα τὰ πολλὰ φύλλα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὶς μοσκὲς — μὲ πόση προσοχὴ τὶς περιποιόντουσαν ὅλο τὸ χρόνο οἱ κοπέλλες — πού ρίχνανε μέσα στὸν ἐπιτάφιο τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

Μὰ καὶ τοῦτα τ' ἄλλα δὲ θάχανε ἄλλη σημασία ἐξόν, πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι ἡ ἀνθρώπινη ἁμαρτία.

Δὲ μπορεῖ, βλέπεις, νὰ τὰ καταλαβαίνει κανεὶς εὐκολά. Ποιὸς ξέρει γιατί τάλεγε ἔτσι ὁ Χριστός.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἐρευνήσῃ τὶς θεϊκὲς βουλὲς του;

— Καὶ τί πειράζει ὅμως;

— Ὁ κόσμος πάει στὴν ἐκκλησιά γιὰ νὰ διαβαστεῖ, ἔλεε ἡ γρηὰ Κατερίνα.

Ὅλη τὴ νύχτα ἡ Βγενιώ τὴν πέρασε γονατιστὴ μπροστὰ στὸ κόνισμα. Τὸ φῶς τῆς καντήλας, τρεμουλιαστό, χυνόταν ὅπανο στὸ ἅγιο τοῦ προσώπου καὶ τὰ μάτια του γιομάτα θεία καλωσύνη τὴν κυττάανε διαρκῶς.

Μυστήριό πράμα. Οἱ περισσότεροι ἄγιοι ἔχουνε καφετιά μάτια. Μὰ τοῦτος ὁ ἱσταυρωμένος εἴτανε φερμένος ἀπὸ

τ' Ἀγιονόρος κ' εἶχε μαῦρα γλυκὰ μάτια.

—Εἶναι μεγάλο τὸ κοῖμα μου —Θέ μου— ποὺ σκέφτηκα νὰ πατήσω τὸν ἅγιο νόμο Σου. Σχώρεσέ με τὴν ἁμαρτωλή. Στὰ πόδια Σου σέρνουμε Χριστέ μου...

Ἐκλαψε, ἔκλαψε ὥρα πολλή. Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπνιγαν καὶ τ' ἀναφυλλητά. Τὰ στήθια τῆς ταράζονταν ὄχι ἀπὸ τὰ ρίγη τῆς νεανικῆς τῆς ὁρμῆς μ' ἀπ' τὴ συγκίνηση, ποὺ τὴ γεννοῦσε κάποιος τρόμος καὶ μιὰ μετάνοια.

Ἔτσι στὴν ἴδια στάση ὥρες πολλὲς πρόσφερε θυσία τὰ παρθενικά τῆς δάκρυα σὲ μιὰ θρησκεία, ποὺ τῆς ἦταν ἄγνωστη.

Κοντὰ τὰ χαράματα σηκώθηκε. Μιὰ

κούραση μεγάλη τὴ βάραινε. Παραπατώντας πῆγε καὶ διαπλάτωσε τὸ παραθύρι κι' ὁ νυχτερινὸς ἀγέρας, δρόσισε λίγο τὰ φλογισμένα τῆς βλέφαρα.

Ἐν' ἀραιὸ γαλάζιο χρῶμα εἵτανε χυμένο πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ δρόμος σὰν ἄσπρη κορδέλλα ἔζωνε τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ καὶ χανότανε στὸ βαθὺ, ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Στέναξε βαθειὰ καὶ σώπασε. Ἴσως ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς νύχτας ἴσως καὶ γιὰ κείνη τὴν ἄλλη ζωή, ποὺ τὴν προσφέρει καὶ τούτην ἀπόψε θυσία.

Τὰ μάτια τῆς κύτταζαν δακρυσμένα τὸ τέλος τοῦ δρόμου.

Πιὸ πέρα ἀπὸ κεῖ...

Στέναξε γιὰ δεύτερη φορά.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

ΠΑΛΗΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

I. Κάποιος καιρὸς ποὺ ἐπέρασε, παλὴ ὅσον ἓνα καλοκαίρι
στὴ σκέψι μου ἀναστήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή πλανεύτρα,
κ' ἐννοιῶσα πάλι τὴ φωτιά τὴν ψυχσοαγνεύτρα
στῶν λογισμῶν μου τὸ παλὸ νὰ σέρνη με λημέρι...
....Τι νὰ πονέσω πióτερο;... Τὴν ξωτικὴ μορφιά του,
ἢ τὴ μικρόψυχη στιγμή ποὺ μ' ἔφερε σιμά του;...

II. Μυστικὲς δόξες, κι' ἄγνωστα, κρυμένα μεγαλεῖα !..

ὅπου ἡ Μοῖρα ὑφαίνει σας, ποιά γοητεία μὲ δίνει ;

γιατ' ἡ ψυχὴ μου ὀλονυχτὶς πλανιέται μαγεμένη

ὅπου Τιτάνων πέτρινα κ' ἐρημικὰ μνημεῖα ;

Ὡ! ἐσεῖς Μεγάλοι, κι' ἄγνωστοι καὶ ταπεινοὶ περνάτε

σὰς ἀκλουθὰ ἢ σκέψι μου στὸ Γολγοθὰ ποὺ πάτε...

Ἀπομνημενὴ Μοῦσα

'Από μήνα

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ θερμότατα τὸν ἐκλεκτὸ ζωγράφο κ. Β. Γερμενῆ πού μᾶς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ συνεργασθῇ στὸ περιοδικό μας. Στὸ προηγούμενο φύλλο ὁ τυπογράφος ἄφισε ἔξω ἓνα μικρό μας ἀρθράκι κ' ἔτσι πολλοὶ λίγοι, ὥσως, θὰ κατὰλαβαν ὅτι ἡ ὥραία βινιέττα στὸ W 13 ὠφείλεται σ' αὐτόν. Εἶναι τόσο γνωστὸς παντοῦ ὁ συμπατριώτης μας ζωγράφος καὶ τόσο μεγάλο τὸ ἔργο του, ὥστε περιτεῦναι σὲ μᾶς νὰ τὸν παρουσιάσουμε. Τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» εἶναι εὐτυχῇ γιατί συγκαταλέγουν μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τους καὶ τὸν κ. Βάσο Γερμενῆ.

ΑΠΟ σήμερα ἀρχίζει νὰ δημοσιεύεται στὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» ἡ μεγάλη ἔρευνα στὸ νησί μας. Χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ ἐπαινεθοῦμε δηλώνουμε, πῶς ὥσως γιὰ πρώτη φορὰ γίνεται μιὰ τόσο ἀμερόληπτη, γενικὴ καὶ σοβαρὴ ἔρευνα τῶν ζωτικῶν ζητημάτων τῆς Κεφαλληνίας. Μέχρι τώρα ὅλοι ἔγραφαν μόνο γιὰ τ' Ἀργοστόλι καὶ τὰ ζητήματά του, ὥσάν νὰ μὴν ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο στὸ νησί μας καὶ ποτὲ κανεὶς δὲν κατεδέχθη νὰ γράψῃ καὶ γιὰ τὰ χωριά πού κι' αὐτὰ ἔχουν τὰ ζητήματά τους, τίς ἀνάγκες τους καὶ πρέπει καὶ γι' αὐτὰ νὰ ληφθῇ πρόνοια. Θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας εὐτυχῇ γιατί ἡ ἔρευνά μας θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ταχύτεραν ἐπιλυσιν τῶν προβλημάτων τῆς νήσου μας καὶ δὲν μπορούμε παρὰ νὰ εὐχαριστήσουμε ὅλους τοὺς ἀρμοδίους πού μὲ τόση εὐγένεια καὶ προθυμία ἐξυπηρέτησαν καὶ ἐβοήθησαν τὸν ἀπεσταλμένο μας στὸ ἔργο του.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ μας ἐπειδὴ εἶδε ὅτι ὁ α' λογοτεχνικὸς διαγωνισμὸς πού εἶχε προκηρύξει δὲν εἶχε τὴν ἐπιτυχία πού ἀνέμενε, γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύσῃ τὰ καλλίτερα διηγήματα πού ἔλαβε μέχρι τώρα, ν' ἀναβάλλῃ τὴν προθεσμία ἐπὶ τρεῖς ἀκόμα μῆνες καὶ μετὰ — ἂν δὲν σταλοῦν ἀρκετὰ διηγήματα — νὰ βραβεύσῃ ἡ ἴδια τὰ καλλίτερα ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἐδημοσιεύθηκαν. Σήμερα ἀρχίζουμε, δημοσιεύοντας τὴν «Πίστη», ἓνα πολὺ καλογραμμένο διήγημα, πού δείχνει ἄνθρωπο πού ξέρει νὰ γράφῃ καὶ πού ἀσφαλῶς ἔχει ξαναγράψῃ καὶ δὲν εἶναι πρωτόπειρος. Εἶναι λυπηρὸ τὸ φαινόμενο τῆς σχετικῆς ἀποτυχίας τοῦ λογοτεχνικοῦ μας διαγωνισμοῦ, ἐλπίζουμε ὅμως μὲ τὴν παράταση τῆς προθεσμίας πού κάνουμε, ὅτι πολλοὶ θὰ θελήσουν νὰ λάβουν μέρος. Τὰ βραβεῖα παραμένουν τὰ ἴδια.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ τῆς Κοινότητος Φισκάρδου καθὼς καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐπίτροποι πρέπει πολὺ νὰ προσέξουν κάτι πού δὲν ἀφορᾷ μόνο τοὺς κατοίκους τῆς Κοινότητος, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄνθρωπον καὶ ἰδιαιτέρως κάθε φιλότεχνον. Μέσα στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας ὑπάρχει ἐντελῶς παραμελημένη μιὰ σπανιστάτη καὶ ὠραιοτάτη εἰκὼν, ἔργον τοῦ μεγάλου Ζωγράφου Τζάνε. Εἶναι ἓνα μεγάλο ἔργο τέχνης καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ διαφυλαχθῇ καὶ νὰ τοποθετηθῇ σὲ μέρος πού θὰ εἶναι ἀσφαλισμένο ἀπὸ ὅλους τοὺς πολλοὺς καὶ διαφοροὺς ἐχθρούς. Κάνουμε ἐκκλησίᾳ στοὺς ἀρμοδίους τοῦ τόπου μὲ κάθε τρόπο ν' ἀσφαλίσουν

Ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄφ' οὗ δὲ ἐπαναληφθέντος τοῦ πολέμου κατεβλήθη ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων διὰ τῆς νίκης τοῦ Λυσάνδρου, φαίνεται ὅτι ἡ Κεφαλληνία προσεχώρησεν αὐτῆς εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Πελοποννησίων. Μετὰ τὴν ὑπὸ Θρασυβούλου κατάλυσιν τῶν τυράννων καὶ τὴν ἀνίδρυσιν τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὸν Ἰφικράτην ἔχοντα 40 ναῦς, ἵνα ἐλευθερώσῃ τοὺς Κερκυραίους πολιορκουμένους ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Συρακουσίων. Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἀφικόμενος εἰς Κεφαλληνίαν καὶ καθυποτάξας τὰς ἐν αὐτῇ πόλεις ἐπλευσεν εἰς Κέρκυραν καὶ ἔλυσεν τὴν πολιορκίαν. Εἶτα δὲ προσλαβὼν τὸ ἀπὸ Κερκύρας ναυτικόν, σχεδὸν περὶ τὰς ἐννεήκοντα ναῦς, πλεύσας εἰς Κεφαλληνίαν εἰσέπραξε χρήματα τὰ μὲν παρ' ἐκόντων, τὰ δὲ παρ' ἀκόντων (Ξενοφ. Βιβλ. β'. κεφ. 2). Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων νύξεων τοῦ Ξενοφώντος προκύπτει ὅτι οἱ Κεφαλλῆνες ἔκλινον μᾶλλον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἢ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, διότι αἱ τέσσαρες μὲν πόλεις οὐδεμίαν, φαίνεται, ἀντέταξαν ἀντίστασιν τῷ Ἰφικράτει, εἰς ὃν μάλιστα καὶ ἐκουσίως προσέφερον χρήματα. Ἐν δὲ ἔτος πρότερον οἱ Κράνιοι ἐπετέθησαν κατὰ τῶν εἰς τὴν χώραν τῶν ἀποβάντων Πελοποννησίων καὶ ἀποκτείναντες τινες τῶν ὀπλιτῶν ἐβίασαν τοὺς ἄλλους νὰ ἀποπλεύσωσι. Συμπεραίνομεν ὅθεν ὅτι ἔκλινον μᾶλλον εἰς τὸ Δημοκρατικὸν ἢ εἰς τὸ Ὀλιγαρχικὸν καὶ Ἀριστοκρατικὸν πολιτεύμα, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἠνύθουν καὶ ἐπροστάτενον πάντοτε τὴν Δημοκρατίαν ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀριστοκρατίαν.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας διὰ τῶν νικῶν τοῦ Φιλίππου καὶ ἔτι μᾶλλον τοῦ υἱοῦ του Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, οἱ Κεφαλλῆνες, ὥς

μοι φαίνεται, συναρμολογούμενοι πρὸς τὰς περιστάσεις, ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων ἑλληνίδων πολιτειῶν, κυβερνόμενοι αὐτονόμως. Ἄφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ διάδοχοί του ἤριζον περὶ τῆς διανομῆς τοῦ εὐρέος κράτους του, ἐν τῇ κυρίῳς Ἑλλάδι, ἧς οἱ κάτοικοι ἦσαν πάντοτε ζηλότυποι τῆς ἐλευθερίας των, συνέστησαν δύο ὁμοσπονδίαί, ἡ Ἀχαϊκὴ καὶ ἡ Αἰτωλική. Ἡ Κεφαλληνία δυστυχῶς ἠνώθη μὲ τὴν χεῖρονα αὐτῶν, τὴν τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἰδοὺ τί περὶ τούτου ἱστορεῖ ὁ Πολύβιος.

«Μεγάλαι ἦσαν αἱ κακώσεις καὶ αἱ ἀρπαγαί, αἷς οἱ Αἰτωλοὶ, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ τῶν Κεφαλλήνων, ἐπέφερον εἰς τὰς χώρας τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν συμμάχων των καὶ ἔτι μείζονα τὰ παράπονα τούτων πρὸς τὴν Ἀχαϊκὴν σύνοδον. Ὁ Ἄρατος, ἡ ψυχὴ τοῦ δεσμοῦ τούτου, ἔπεισε τὸν σύμμαχόν του Φίλιππον, υἱὸν τοῦ Δημητρίου, βασιλέα τῆς Μακεδονίας νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ Κεφαλλήνων, καὶ ἐπὶ τούτῳ συγκαλέσας τὴν Ἀχαϊκὴν σύνοδον εἰς Σικυῶνα κατώρθωσε νὰ χορηγηθῶσι τῷ βασιλεῖ πεντήκοντα τάλαντα καὶ μύρια μέτρα σίτου. Ὁ Φίλιππος ἔκρινε συμφερότερον τὸν κατὰ θάλασσαν πόλεμον, διότι μετὰ τῶν Αἰτωλῶν ἦσαν ἠνωμένοι οὐ μόνον οἱ Κεφαλλῆνες ἀλλὰ καὶ οἱ Ἡλεῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. «Διὸ ἤθροίξε τὰς τῶν Ἀχαιῶν νῆας καὶ τὰς ἰδίας αὐτοῦ εἰς τὸ Λέχαιον, ἔνθα ἐγύμναζε τοὺς φαλαγγίτας εἰς τὴν κωπηλασίαν. ὅτε δὲ ἤθροίσθησαν τὰ πλοῖα καὶ οἱ Λακεδαιμόνες ἦσαν ἤδη κατηρτισμένοι περὶ τὴν κωπηλασίαν, σιτομετρήσας καὶ μετὰδοκῆσας ὁ βασιλεὺς τὴν δύναμιν, ἀπέπλευσεν εἰς Πάτρας ἔχων Μακεδόνας μὲν ἑξακισχίλους, μισθοφόρους δὲ χιλίους καὶ διακοσίους. Ἐκ Πατρῶν, ἀφοῦ ἤδη εἰ-

χε γράψῃ εἰς τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Ἑπειρώτας, ἔτι δὲ εἰς τοὺς Ἀκαρνάνας καὶ τὸν Σκερδαλαῖδαν ἡγεμόνα τῆς Ἰλλυρίας νὰ πληρώσωσιν ἕκαστος τὰ πλοῖά των καὶ νὰ συναντηθῶσιν εἰς Κεφαλληνίαν, ἐκπλεύσας κατήχθη εἰς Πρόννους τῆς Κεφαλληνίας. Βλέπων δὲ καὶ τὸ πολισμάτιον δυσπολιόρητον καὶ τὴν χώραν στενήν, καθωρμίσθη πρὸς τὴν τῶν Παλέων πόλιν. Παρατηρήσας δὲ ὅτι ἡ χώρα αὕτη ἔγχευε σίτου καὶ ἡδύνατο νὰ τρέφῃ στρατόν, τὴν μὲν δύναμιν ἐκβιάσας, ἔστρατοπέδευσε πλησίον τῆς πόλεως. Τὰς δὲ ναῦς ἀνελκύσας, περιέβαλεν αὐτὰς διὰ τάρφρου καὶ χάρακος, τοὺς δὲ Μακεδόνας ἀπέστειλεν ἵνα συλλέξωσι τροφάς. Αὐτὸς δὲ περιήρχετο περίξ τῆς πόλεως ἐξετάζων πῶς ἦτον δυνατόν νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ τεῖχος τὰ ἔργα καὶ τὰς μηχανάς. Διότι ἤθελε καὶ τοὺς συμμάχους νὰ περιμένῃ καὶ τὴν πόλιν νὰ ἐκπολιορκήσῃ ἵνα πρῶτον μὲν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν Αἰτωλῶν τὴν ἀναγκαιοτάτην ὑπηρεσίαν, διότι οὗτοι τὰ πλοῖα τῶν Κεφαλλήνων μεταχειριζόμενοι, καὶ τὰς διαβάσεις εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐποιοῦντο καὶ τὰς παραλίας Ἑπειρωτῶν καὶ Ἀκαρνάνων ἐπόρθουν, εἰτα δὲ ἵνα παρασκευάσῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ τῶν συμμάχων του εὐφυὲς ὀρμητήριον κατὰ τῆς χώρας τῶν ἔχθρων· διότι ἡ Κεφαλληνία κεῖται μὲν κατὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἀνατείτουσα εἰς τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἐπίκειται δὲ εἰς τὰ πρὸς ἄρκτον καὶ δυσμὰς μέρη τῆς Πελοποννήσου καὶ εἰς τὰ μεσημβρινοδυτικὰ τῆς Ἑπείρου, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. Διὰ τοῦτο ὁ Φίλιππος ἔσπευδε νὰ ὑποτάξῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν νῆσον, προσφυστάτην ἔχουσαν θέσιν πρὸς συνένωσιν τῶν συμμάχων, καὶ εὐκαίρως κειμένην κατὰ τῆς χώρας τῶν πολεμίων. Θεωρῶν δὲ ὅτι πάντα τὰ ἄλλα μέρη τῆς πόλεως, τινὰ μὲν ὑπὸ θαλάσσης, τινὰ δὲ ὑπὸ κρημνῶν περιείχοντο, καὶ ὅτι μικρὸς τις τόπος αὐτῆς ὑπῆρχεν ἐπίπεδος, ὁ πρὸς τὴν Ζάκυνθον ἔστραμμένος, ἐνταῦθα διανοεῖται νὰ πλησιάζῃ τὰς μηχανάς καὶ νὰ συστήσῃ τὴν ὕλην πολιορκίαν. Ἐν ᾧ δ' ὁ

βασιλεὺς περὶ ταῦτα ἡσχολεῖτο, ἔφθασαν πεντεκαίδεκα λέμβοι παρὰ Σκερδαλαῖδου, ὁ ὁποῖος ἐκαλύθη νὰ πέμψῃ περισσοτέρας διὰ τὰς ταραχὰς τὰς γενομένας μεταξύ τῶν δυναστῶν τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίαν τόπων. Ἐφθασαν δὲ παρὰ τῶν Ἑπειρωτῶν, Ἀκαρνάνων καὶ Μεσσηνίων οἱ διαταχθέντες σύμμαχοι. Διότι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως τῶν Φιαλέων δὲν εἶχον πλέον εἰς τὸ ἐξῆς προφάσεις οἱ Μεσσήνιοι νὰ μὴ μετέχωσι τοῦ πολέμου. Ἀφοῦ δὲ τὰ πρὸς τὴν πολιορκίαν ἡτοιμάσθησαν, τάξας τὰ βέλη καὶ τοὺς πετροβόλους κατὰ τοὺς τόπους τοὺς ἐπιτηδεῖους ἵνα οἱ πολιορκηταὶ ἐμποδίζουσι τοὺς πολιορκουμένους, ὁ Φίλιππος ἐνθαυρῶν τὰς μηχανὰς εἰς τὰ τεῖχη καὶ διὰ τούτων ἐπεχείρησε νὰ κατασκευάσῃ ὑπονόμους. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ ἔργον προθυμίαν τῶν Μακεδόνων ταχέως τὸ τεῖχος ἐκρεμάσθη εἰς διάστημα δύο πλέθρων, πλησιάσας τὰ τεῖχη ὁ βασιλεὺς προέτρεπε τοὺς ἐν τῇ πόλει νὰ εἰρηνεύσωσι πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ἐκείνων παρακουόντων, πῦρ ἐμβαλὼν εἰς τὰ ἐρείσματα τῆς ὑπονόμου, κατηδάφισεν ὅλον ὁμοῦ τὸ ὑπονόμευθὲν τεῖχος. Ἀφοῦ δὲ τοῦτο ἐγένετο, πρώτους ἔπεμψε τοὺς πελταστὰς ὑπὸ τὸν Λεόντιον, τάξας αὐτοὺς κατὰ σπείρας καὶ παραγείλας νὰ ἐκβιάσωσι τὴν εἴσοδον διὰ τοῦ πεπτωκότος τεύχους. Οἱ δὲ περὶ τὸν Λεόντιον, διατηροῦντες νὰ μετὰ τοῦ Ἀπελλοῦ συμφωνηθέντα, τρεῖς νεανίσκους, οἵτινες ὑπερέβησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὸ τεῖχος, ἐκώλυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρήσωσιν ἵνα μὴ φέρωσιν εἰς πέρας τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως, ἀφοῦ πρότερον εἶχον διαφθείρῃ τοὺς ἐπιφανεστάτους ἄρχηγούς, καὶ αὐτοὶ οὗτοι ἐπετήδευον ἀνδρείαν καὶ δειλίαν. Ἐπὶ τέλους, καίπερ δυνάμενοι εὐχερῶς νὰ νικήσωσι τοὺς ἔχθρους, ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τούτων, πολλὰς πληγὰς λαβόντες. Ὁ δὲ βασιλεὺς βλέπων τοὺς ἀρχηγούς ἀποδειλιῶντας καὶ πλείστους Μακεδόνας τραυματίας ἀποστάς τῆς πολιορκίας, ἐβουλεύετο μετὰ τῶν φίλων περὶ τοῦ πρακτέου.

«Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ μὲν Λυκοῦργος εἶχεν ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ὁ δὲ Δορύμαχος ἔχων τοὺς ἡμίσεις τῶν Αἰτωλῶν ὥρμησεν εἰς Θεσσαλίαν, ἀμφοτέρω πεπεισμένοι ὄντες, ὅτι θὰ ἀποσπάσωσι τὸν Φίλιππον ἀπὸ τῆς τῶν Παλέων πολιορκίας. Διὸ ἦλθον πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα καὶ παρὰ Ἀκαρνάνων καὶ παρὰ Μεσσηνίων. Καὶ οἱ μὲν τῶν Ἀκαρνάνων προέτρεπον αὐτὸν νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Αἰτωλῶν, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Δορύμαχον ἀπὸ τοῦ νὰ ὁρμίσῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, νὰ ἐπιδράμῃ δὲ καὶ λεηλατήσῃ πᾶσαν τὴν χώραν τῶν Αἰτωλῶν. Οἱ δὲ τῶν Μεσσηνίων παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τοῖς βοηθῇ καὶ παρίστανον ὅτι, τῶν ἐτησίων ἀνέμων ἤδη ἐπικρατούντων, ἡδύνατο νὰ μεταβῇ ἐκ Κεφαλληνίας εἰς Μεσσηνίαν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. Διὸ οἱ περὶ τὸν Γόργον τὸν Μεσσήνιον παρίστανον τὴν κατὰ τοῦ Λυκοῦργου ἐπίθεσιν αἰφνίδιον καὶ ἀναπόφευκτον, οἱ δὲ περὶ τὸν Λεόντιον, ἀποβλέποντες εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν σκοπούς, συνήρουν ὅλαις δυνάμεσι μετὰ τοῦ Γόργου, θεωροῦντες ὅτι μέλλει ν' ἀποβῇ ἐν τέλει ἄπρακτον τὸ θέρος· διότι νὰ πλεύσῃ μὲν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἦτον εὐκόλον, ἀλλὰ νὰ ἀναναπλεύσῃ ἐκεῖθεν, καθ' ὃν χρόνον ἔπνεον οἱ ἐτησῖαι ἀνεμοὶ ἦτον ἀδύνατον. «Καὶ ἐκ τούτου φανερὸν ἦτον ὅτι, ὁ μὲν Φίλιππος κατακλεισθεὶς μετὰ τῆς δυνάμεως ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ἤθελεν ἀναγκασθῇ κατὰ τὸ λοιπὸν τοῦ θέρους νὰ μένῃ ἄπρακτος, οἱ δὲ Αἰτωλοὶ διατρέχοντες τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Ἥπειρον ἤθελον διαρπάσῃ καὶ καταστρέψῃ πᾶσαν τὴν χώραν ἀφόβως. Οὗτοι λοιπὸν ταύτας καὶ τὰς τοιαύτας ὁλεθρίας συμβουλὰς ἔδιδον. Ἀλλὰ παρόντες οἱ περὶ τὸν Ἀρατον ὑπερεμάχουν τῆς ἐναντίας γνώμης λέγοντες ὅτι ἔπρεπε νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Αἰτωλίαν καὶ ἐκεῖσε νὰ μεταφέρῃ τὸν πόλεμον· διότι ἀφοῦ οἱ Αἰτωλοὶ ἦσαν μετὰ τοῦ Δορυμάχου εἰς ἐκστρατείαν, καλλίστη ἦτον εὐκαιρία νὰ ἐπιδράμῃ καὶ λεηλατήσῃ τὴν Αἰτωλίαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀπιστῶν ἤδη εἰς τὸν Λεόντιον, ἔνεκα τῆς περὶ τὴν πολιορκίαν ἐ-

θελοκακήσεώς του καὶ ὑπονοῶν τοὺς πονηροὺς σκοπούς του ἐκ τῆς παρούσης συμβουλῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀράτου. Διὸ εἰς τὸν Ἐπήρατον μὲν, τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀχαιῶν, ἔγραφεν, ἵνα ἀναλάβων τοὺς Ἀχαιοὺς δράμῃ εἰς βοήθειαν τῶν Μεσσηνίων· αὐτὸς δὲ ἀποπλεύσας ἐκ τῆς Κεφαλληνίας μετὰ δύο ἡμέρας ἀφίκετο εἰς Λευκάδα μετὰ τοῦ στόλου ἐν καιρῷ νυκτός».

Ἐκ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης τοῦ Πολυβίου, ἣν ἀκριβῶς ἀντέγραψα, προκύπτει ὅτι οἱ Παλεῖς ἐπεδείχθησαν ἀτρόμητοι καὶ ἀνδρεῖοι. Πολιορκούμενοι κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ὑπὸ φοβεράς δυνάμεως, μεγαλυνθείσης ἐκ τῶν προσελθόντων συμμάχων, οὔτε ἀπεδειλίασαν, οὔτε ἐνέδοσαν εἰς τὰς περὶ εἰρήνης προτροπὰς τοῦ Φιλίππου. Ἡ τοῦ Λεντίου ἐπιβουλὴ δὲν ἦτον ἐπαρκὴς ἵνα πείσῃ τὸν βασιλέα, ἔχοντα πιστὸν συνεργὸν καὶ σύμβουλον τὸν Ἀρατον, νὰ ᾄσῃ αἰσχροῦς τὴν πολιορκίαν τῆς Πάλης, διότι τὴν ἐπιούσαν ἡδύνατο νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ἔφοδον, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ὑπονομεύσῃ τὰ τεῖχη καὶ ἀνοίξῃ ὄγγυμα ἐπὶ διακοσίους πόδας. Πρέπει ἄρα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἀντέταξαν ἀνυπερνίκητον ἄμυναν, καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ σύμμαχοι κακῶς ἔχοντες καὶ ἀποθαρρυνθέντες, κρίναντες δὲ δυσχερὲς καὶ ἴσως ἀδύνατον τὸ ἐγχείρημα, κατέλιπον αὐτό.

Ὅφειλω ἐνταῦθα νὰ δικαιώσω τοὺς ἀρχαίους συμπολίτας μου, οἵτινες, κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην, συνετάχθησαν μετὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ οὐχὶ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν. Ἡ θέσις τῆς νήσου κειμένης ἐγγύτερον τῇ Αἰτωλίᾳ, αἱ καθημεριναὶ χρεῖαι τῶν Κεφαλλήνων νὰ προμηθεύωνται τὰ πρὸς συντήρησιν ἀναγκαῖα, ὧν ἑσπεροῦντο, ἐκ τῆς παρακειμένης ἐκείνης χώρας, οἱ δεσμοὶ ἴσως τῆς συγγενείας, οἵτινες συνέδεον τότε τοὺς ἐπιφανεστέρους οἰκούς Αἰτωλίας καὶ Κεφαλληνίας, καὶ τέλος τὸ συμφέρον ὅπερ οἱ Κεφαλλῆνες εἶχον, παρέχοντες εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς τὰ πλοῖα τῶν

ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἀπάνου στή φουρτούνα

ΘΕΜΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ὁ καιρὸς ἦταν εὐνοϊκός, τὸ καϊκι καλοφορτωμένο κι' ὁ ναύλος συμφερτικός, κι' ὅμως ὁ καπετάν Γεράσιμος ὁ Στραπατσος ἄφινε μὲ κακὸ κέφι τὴν Κεφαλλονία, κάνοντας πανιά γιὰ τὴν Πάτρα. Αἰτία ἦταν ὁ ναυλωτὴς του, ἕνας ἑβραῖος ἔμπορος τῆς Πάτρας ποῦχε φορτώσει τὸ καϊκι μελισσοκέρια καὶ τομάρια μάζεμένα ἀπὸ τὰ χωριά. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ σαλπάρισε ὁ καπετὰ-Γεράσιμος εἶχε μετανιώσει καὶ κάθε λίγο γύριζε καὶ στραβοκύτταζε τὸν Ἑβραῖο κι' ὅλο μουρμούριζε :

— Ὅβραϊο ἔβαλα μὲς στὸ καϊκι μου ; Κακὸ ταξεῖδι θὰ κάμω !

Ὁ Ἑβραῖος καθισμένος ἀπάνω στὰ τομάρια ἐσκεφτότανε τὸ ἐμπόριό του ἐλογάριαζε τί θὰ ἔπιανε ἀπὸ τὸ μελισσοκέρι κι' ἀπὸ τὰ πετισιά, ὅταν θὰ φτάνανε στὴν Πάτρα. Αὐτὸν ἡ μόνη θάλασσα ποῦ τὸν ἀνησυχοῦσε ἦταν ἡ πιάτσα τῶν Πατρῶν. Θὰ τὴν εὑρίσκε σὲ φουρτούνα ἢ σὲ μπουνάτσα ; Τὰ κεριά εἶχανε ἀνεβῆ ἢ εἶχανε πέσει ; Τὰ τομάρια τί κάνανε ; θὰ τὰ προλάβαινε σὲ καλὴ τιμὴ ;

Μὲ τὸ κεφάλι γεμᾶτο λογαριασμοὺς καὶ ἔγνοιες γύρισε στὸν καπετάνιο.

— Ἐ, καπετάνιο. Πότε λὲς νὰ φτάσουμε ;

Ὁ ἄλλος ξερόβηξε καὶ τὸν ἀγριο-

ἵνα διασπάζῃ τὴν πλουσίαν Πελοπόννησον, τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ τὴν Ἠπειρόν, ταῦτα πάντα παρεκίνησαν αὐτοὺς ν' ἀκολουθήσωσι εἰς τὴν χεῖρ᾽ αὐτοῦ μερίδα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

κύτταξε. Ὡρα ἦτανε νὰ ξεσπάσῃ καὶ νὰ τὸν στῶσῃ μπροστά. Μὰ κρατήθηκε. Τοῦπε μονάχα :

— Στὴ θάλασσα δὲν ρωτᾷει κανεὶς πότε φτάνει ! Θὰ φτάσουμε ὅταν θέλῃ ὁ Θεός.

Καὶ ἐπρόσθεσε χαμηλότερα :

— Ὁ δικὸς μας θεός, ἐννοεῖται !

Ὡς τόσο τὸ καράβι ἐτραβοῦσε πρῖμα στὴν πορεία του. Εἶχε περάσει τὸν κάβο τοῦ Θιακειοῦ κι' ἔβανε πλῶρη γιὰ τίς Ὀξυές. Ἐδῶ ὅμως τὰ πράγματα ἀλλάξανε. Στὴν ἀρχὴ κόπηκε ὁ μαῖστρος. Ἐπειὰ τὸ γύρισε κόντρα στὸ σιροκολέβαντο. Σύγνεφα ἄρχισαν νὰ πλακώνουν τὸν οὐρανὸ καὶ σὲ λίγο ἀρχινᾷ μιὰ ἀνεμοζάλη, μιὰ θάλασσα, ἕνα κακὸ, κύριε, φύλαττε ! Ἀστραπές, ἀέρας, βροχή, κύματα ὡς ἐκεῖ πάνω καὶ γύρω μαυρίλα σὰν νᾶναι νύχτα.

Ὁ Στραπατσος ἦτανε μαῦρος καὶ ἄλαλος. Καβαλικεμένος ἀπάνου στὸ διάκι τοῦ τιμονιοῦ ἔδινε στὸ μοναδικό του ναυτὴ διαταγὰς καὶ παραγγέλματα ἀνακατωμένα μὲ βρισιές καὶ βλαστήμιες. Μὰ ἡ θάλασσα δὲν ἐλογάριαζε τὸ θυμὸ του, ἀλλὰ τραβοῦσε τὴ δουλειὰ τῆς κι' ἔκανε τὸ καϊκι νὰ τρίζῃ καὶ νὰ βογγᾷ.

— ὦ, κακὸ ποῦ μ' εὔρηκε ! μοιρολογοῦσε ὁ Στραπατσος. ὦ, ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ ἐκίναγα ! Μ' ἔτρωε τὸ αἷμά μου !

Ἐπειὰ σὰν νὰ μετάνοιωσε, σὰν νὰ ντράπηκε γιὰ τὴν δειλία του ποῦ τὴν εἶχε φανερώσῃ ἔτσι ἀπρόσεχτα μπροστὰ στὸ ναυτὴ τοῦ σταθῆκε καὶ γύρισε καὶ τοῦ ἐξήγησε.

— Δὲν φοβᾶμαι τὴ θάλασσα μω-

ρέ! Φοβάμαι πῶχω Ὁβραῖο μὲς τὸ καῖκι.

Τὸ τελευταῖο τὸ εἶπε δυνατά, σχεδὸν τὸ φώναξε ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ ἄλλος καὶ νὰ βγάλῃ ἔτσι τὸ ἄχτι του. Μὰ ὁ Ἑβραῖος δὲν τὸν ἄκουε ἢ ἔκανε πῶς δὲν τὸν ἀκούει. Τοῦ ἔρριξε μόνο μιά ματιά. Μὰ αὐτὴ ἡ ματιά ἔφτασε γιὰ ν' ἀνάψῃ ὁ Στραπᾶτσος καὶ νὰ ξεσπάσῃ ἀσυγκράτητος.

—Τι κυτᾶς μωρέ; Ναὶ γιὰ σένα τὸ λέω! Τί ἤθελα νὰ σὲ βάλω, μωρὲ ἀβάφτιστε μὲς τὸ καῖκι μου; Πές μου στὸ θεό σου—μὰ κειὸ δὲν ἔχεις!

Ὁ Ἑβραῖος κᾶτι ἤθελε νὰ πῇ μὰ ἡ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ ἓνα πελώριο κύμα, ποῦ χύμηξε ἐκείνη τὴ στιγμή στὴν κουβέρτα καὶ τοὺς ἐπέριλουσε. Ἡ ἐξαφνικὴ ψυχρολουσία ἔκοψε στὴ μέση τὴ σκηνή. Ὁ Ἑβραῖος ἔχασε τὰ λόγια του κι' ὅταν τὰ ξαναβρῆκε ἐπροτίμησε νὰ τὰ καταπιῇ. Εἶχε τώρα σπουδαιότερη δουλειά. Νὰ μαζέψῃ τὰ νερά ἀπὸ τὰ μοῦτρα του, νὰ σφουγγίσῃ τὰ γένεια του καὶ νὰ βρῇ καμμιὰ γωνιά ἀσφαλέστερη νὰ σεγουραριστῇ. Μὰ κι' ὁ Στραπᾶτσος δὲν εἶχε πειὰ ὄρεξι γιὰ καυγᾶ. Τὸ κύμα τὸν ἔκαμε νὰ ξαναχάσῃ τὴ ψυχραιμία του καὶ νὰ γυρίσῃ στοὺς πρώτους του φόβους.

—Παναγία μου, ἄρχισε νὰ δέεται σιγά, βάλε τὸ χεράκι σου. Μὴ συνερίζεσαι τώρα ἓνα τσιφούτη. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ!

Ὁ Ἑβραῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ σφουγγίζῃ τὰ γένεια του καὶ νὰ φτύνη. Ἀπὸ τὰ μάτια του τρέχανε δάκρυα. Ἕνας μορφασμὸς ἀηδίας ἐχαλοῦσε τὸ μοῦτρό του κι' ἐκρατοῦσε τὸ στόμα του μισάνοιχτο. Ὅλα του ἔδειχναν πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ ὑποκύψῃ στὴ ναυτία. Ἐξαφνικὰ ὅμως εἶδε κᾶτι ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ τοῦ περάσῃ μοναμιᾶς τὸ ἀνιάκτεμα καὶ ἡ ζάλῃ. Ὁ καπετὰ-Γεράσιμος κι' ὁ ναύτης πετοῦσαν τὰ τομάρια του στὴ θάλασσα! Στὸ λεφτὸ πετάχτηκε ἀπάνου σὰν ἠλεκτρισμένος κι' ἔτρεξε κοντὰ του.

—Σταθῆτε! φώναξε ἀπλώνοντας τὰ χέρια. Τί κάνετ' ἐκεῖ;

Ὁ Στραπᾶτσος τὸν ἐκύτταξε μὲ χαϊρέκακο γέλοιο.

—Ἀβάρια κάνουμε μωρέ, τί θές νὰ κάμουμε; Θέλεις νὰ πᾶμε φοῦντο; Ἐτοιμαζότανε νὰ πετάξῃ κι' ἄλλο δέμα τομαριῶν μὰ ὁ Ἑβραῖος τοῦπιασε τὸ χέρι.

—Μὴ γιὰ τὸ θεό! Μὴ ἄλλα! Εἶναι δικὰ μου! Βάστα! Μὲ κατὰ-στρεψες!

Ὁ Στραπᾶτσος τράβηξε τὸ χέρι του μὲ θυμὸ.

—Σώπα μωρέ! Σώπα μὴ σὲ πετάξω κι' ἐσένα! Δὲν κυτᾶς τὸ τομάρι τὸ δικό σου, κακομοίρη, μόνε κυτᾶς τὰ γιδοτόμαρα καὶ τῆς προβιές.

Καὶ στέλνοντας τὸ δέμα τῶν πετοιῶν νὰ πάῃ ναῦρῃ τᾶλλα στὴ θάλασσα, ἐτοιμάσθηκε νὰ βάλῃ χέρι καὶ στὸ κερί.

Ὁ Ἑβραῖος ἔγινε κίτρινος, πειὸ κίτρινος κι' ἀπὸ τὸ κερί του.

—Ὅχι τὸ κερί! Ὅχι φώναξε παράφορα ἀγκαλιάζοντας ἓνα σακκὶ ὅπως ἀγκαλιάζει ἡ μάνα τὸ παιδί της.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ ναύτης ποῦ παρακολουθοῦσε ἄφωνος τὴ σκηνὴ εἶχε μίαν ἰδέα.

—Στάσου καπετάνιο! φώναξε. Μὴν πετάξουμε τὸ κερί. Κάλιο νὰ τάξουμε ἓνα σακκὶ στὸν Ἀγιαντρέα στὴν Πάτρα.

Ὁ Στραπᾶτσος κοντοστάθηκε κι' ἐγύρισε στὸν Ἑβραῖο.

—Ταμμένο; ρώτησε,

—Τὸ μισό! ἔκαμε ἐκεῖνος μ' ἀγωνία.

—Πάει!

Τὸ κερί «ἐπῆε» ὁ Ἑβραῖος ἀναστέναξε, μὲ μισὴ λύπη καὶ μὲ μισὴ ἀνακούφιση κι' ὁ καπετὰ Γεράσιμος ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του γιὰ τὴν προσφορά ποῦ ἔκανε ἓνας Ἑβραῖος ἀ' ἐναντὶ ἀγιοκέντρικῃ βιβλιοθήκῃ.

Μεγάλῃ νῆν' ἡ χάρι σου, Ἀγιαντρέα! ἔκαμεν. Κατάφερες καὶ τὸν Ὁβραῖο νὰ σοῦ ταξῇ κερί! Βάλε τώρα τὸ χεράκι σου!

—Ναί ! βάλτο, 'Αγιαντρέα μου ! παρακάλεσε κι' ό 'Εβραϊός τρέμον-
τας άκόμα για την τύχη του ρέστου
κεριού.

Ο Στραπάτσος ξμπηξε μιά φωνή.

—Μωρέ δέν άκοϋς ; φώναξε στο
ναύτη. Παρακαλάει κι' ό τσιφούτης
τόν άγιο !

—Τώρα είναι που θα πνιγοϋμε !
εδήλωσαν ό άλλος στωικά.

Δεύτερο κύμα μπήκε στο καϊκι.
Τώρα ναύτης, Στραπάτσος, τομάρια,
'Εβραϊός έγιναν ένα. "Όταν έξεχω-
ρίσανε δέν ήτανε σωστοί ! "Ελειπεν
ό 'Εβραϊός.

—'Εχει γούστο να τον άρπαξε
τό κύμα ! έκαμε ό ναύτης.

"Όχι !... άκου τον !... Βόγγει
άπο δώ κάτω... 'Εκατρακύλισε
στο καμαράκι μου. "Αντε να ιδής
μήν έβάρεσε.

Ο ναύτης έσκυψε στην καμπίνα
μ' άμέσως ξανασηκώθηκε φωνάζον-
τας :

—Καπετάνιο ! τρέχα ! τρέχα !

—Τι είναι μωρέ; ρώτησε ό άλλος.

—"Ελα να ιδής τον 'Οβραϊό !
Πήρε στην άγκαλιά του τό κόνισμα
της Παναγίας και δέεται.

"Ελεγε αλήθεια. Γονατιστός
μές στη μέση της καμπίνας ό 'Ε-
βραϊός κρατούσε στην άγκαλιά του
τό είκόνισμα, όπως κρατεί κανείς ξ-
να σωσίβιο κι' όλο μурμουρίζε. "Ο
καπετά - Γεράσιμος έστεκε άλαλος.
'Εκείνο που έβλεπε του φαινότανε
καταπληκτικό, άφάνταστο, άπί-
στευτο. Του προξενούσε ίλιγγο, φό-
βο σχεδόν.

—Μέγα τό θαύμά σου παρθένα
μου, ψιθύρισε, μόλις εύρηκε τη λα-
λιά του. 'Εγύρισες έναν άλλόθρη-
σκο στην πίστι μας.

Ο ναύτης έστεκε χαζός σάν
βλάκας. Τόν ξύπνησε ή φωνή του
Στραπάτσου.

—Φέρε μωρέ τη χάρι της να την
άνασπαστοϋμε. Μεγάλο ήτανε τό
θαύμά της !

Ο ναύτης κατέβηκε στο καμαρά-
κι για να πάρη τό κόνισμα μιά ό 'Ε-

βραϊός δέν τάφινε. Στάθηκε άνάγκη
ν' άνεβή μαζί με τό κόνισμα και ό
'Εβραϊός. Καί πίσω στο τιμόνι έγινε
μιά μικρή τελετή. Ο Στραπάτσος
κι' ό ναύτης άσπασθήκανε με εύλά-
βεια την είκόνα που την έκράταε ό
'Εβραϊός, όπως κρατεί ό παπās τό
Εϋαγγέλιο.

—Ρε μυστήριο ! ψιθύριζεν ό ναύ-
της που δέν μπορούσε άκόμα να πι-
στέψη στα μάτια του.

—Μυστήριο και μυστήριο !... συμ-
φωνούσε ό Στραπάτσος. Να σοϋ πώ
όμως ; πρόσθεσε σε λίγο, μεταξύ
μας—έγώ δέν θα γύριζα άπο την πί-
στι μου και με είκοσι φουρτοϋνες
άκόμα. Μά ως μη λέμε τίποτα. Κέρ-
δισε ή θρησκεία μας ένα πρόβατο.

Ός τόσο ό άέρας άρχισε να κό-
βη—θαύμα κι' αυτό της Παναγίας
χωρίς άλλο. Η φουρτοϋνα λιγό-
στευε. Τό καϊκι πάλευε με τά κύ-
ματα κι' ένίκαε κι' όλο ζύγωνε προς
τις 'Οξυές.

—Θά τά πώ όλα στην Πάτρα,
σκεφτότανε ό καπετάνιος. Θά τους
πώ για τον 'Εβραϊό που γύρισε, για
τη φουρτοϋνα που έπαψε...

Κόπηκε μιά στιγμή στις σκέψεις
του κι' εκύτταξε γύρω. Γύρευε με τό
μάτι τον 'Εβραϊό, τον ήρωα του θαύ-
ματος. "Ηθελε να τον έβλεπε άκόμα
μιά φορά για να τον δέση καλά μες
τό μυαλό του πως έχριστιάνεψε.

'Εκείνος έκαθότανε άπάνου σ'ένα
σακκί κι' είχε σκυφτό τό κεφάλι.
Δέν έκρατούσε πειά την Παναγία
άλλά ένα δεφτέρι της τσέπης χον-
δρό κι' έλογάριαζε.

Του Στραπάτσου δέν του καλο-
φάνηκε αυτό. "Ηθελε να τον έβλεπε
άκόμα να κρατή την Παναγία. Μά
σκέφτηκε άμέσως πως έγύρευε πολ-
λά. 'Επί τέλους κοτζάμ είκόνισμα
ήτανε αυτό, δέν ήτανε καμμιά πα-
ναγίτσα. Κι' έξαφνικά του κατέβηκε
μιά ιδέα έξοπνη κι' εύλαβική, που
τά συμβίβαζε όλα. Θά χάριζε στον
'Εβραϊό ένα φυλαχτό. Ένα φυλα-
χτό πουχε στο καμαράκι με μιá πα-
ναγίτσα άπάνου. "Αφησε τό ναύτη

στό τιμόνι κι' ἐκατέβηκε ὁ ἴδιος καὶ τὸ πήρε. Καὶ τραβώντας στὸν Ἑβραῖο τοῦ τὸ πρόσφερε :

— Πάρτο νὰ σέ φυλάῃ. Ἔχει τὴν Παναγία ἀπάνου.

Ὁ Ἑβραῖος σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ νοῦμερα καὶ τὸν ἐκύταξε θαμπά.

— Τί εἶνε; ρώτησε μισοζαλισμένος.

— Φυλαχτό! εἶπε ὁ ἄλλος. Ἔχει τὴν Παναγία ἀπάνου.

— Εὐχαριστῶ ἀπάντησε ὁ Ἑβραῖος. Ἀφῆσέ με τώρα μὲ τίς παναγίες. Ἐχω δουλειά.

Τ' ἀλλουνοῦ ἄρχισαν νὰ κόβονται τὰ γόνατα.

— Τί; ρώτησε μὲ ἐκπληξι. Παναπῆ στὴ φουρτοῦνα μονάχα χρειάζοσυνα τὴν Παναγία;

— Στὴν φουρτοῦνα κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ.

— Μωρὲ δὲν τὴν προσκυνᾷς τὴν Παναγία πλειό;

Ὁ Ἑβραῖος γέλασε μὲ κυνισμό.

— Ἐ, φτάνει πειά! Ἀρκετὰ μοῦ στοίχισε τὸ κερί ποῦ ἔδωκα στὸν Ἀγιαντρέα!

Ὁ Στραπαῦτος ἄρχισε νὰ τραβάῃ τὰ μάγουλά του.

— ὦ, μωρὲ σκυλλί! ξεφώνιζε. Τὰ γύρισες παναπῆ ἔστο μομέντο μόλις ἔκοψε ἡ φουρτοῦνα; Μὲ τὸ πέζο μωρὲ κανονίζεις καὶ τὴν πίστη σου, ὅπως τοῖς πραμάτειες σου; Φοβήθηκες παναπῆ πῶς θὰ τζῆ ἔπεφτε πρόσβαρα τοῖς Παναγίας ἂν τὴν προσκυνούσες τοῦ λόγου σου; Ἄ, μωρὲ σκυλλί τώρα θὰ πνιγοῦμε!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ναύτης ἐζύγωσε καὶ ἀνάγγειλε :

— Καπετάνιε, πάθαμε ζημίες, κάνουμε νερά.

Ὁ Στραπαῦτος πετάχτηκε ἀπάνου μὲ μιὰ βλαστήμια φοβερή. τίποτα δὲν τὸν κράτοῦσε πιά. Ἐβλεπε πῶς εἶχε βγεῖ σ' ὅλα γελασμένος. Ὅλα εἶχαν συνομοτήσῃ ἐναντίον του. Θάλασσα, Ἑβραῖος, Παναγία τὸ πᾶν! Τὰ ἔστειλεν ὅλα στὸ διάολο, τὰ βάλε μὲ τὸ ναῦτη, μὲ τὸν ἑαυτό του, μὲ τὴν τύχη του, μὲ τοὺς

ἀγίους, μὲ τὰ ἐπίγεια καὶ μὲ τὰ οὐράνια. Ἐδῖνε διαταγές, βρισιές, κατάρες, ἐβλαστημοῦσε καὶ δεότανε.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάολος τὴν ἡμέρα καὶ τὸν ἅγιο ποῦ τὴν ὀρίζει! Ὅρτσα μωρὲ μπαίγνιο! ὦ Παναγιά μου μὴ συνερίζεσαι τὸ σκυλλο! Δὲν τὸν ἔχεις ἀνάγκη τὸ γαῖδαρο! Ποῦ εἶσαι μωρὲ ὄρνιο; Τὴν τρόμπα μωρὲ! Μὰ τί χρωστάω νὰ πληρῶνω τίς ἁμαρτίες τοῦ ἀβάφτιστου; Εἶν' ἄδικο! ὦ ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάολος καὶ τίς προβιές καὶ τὸ κερί ὄξου ἀπὸ τίς λαμπάδες...

Ὁ ναύτης τὸν ἐκύτταε ζαρωμένος.

— Σώπα καπετάνιο! Τοῦ οὐνιστοῦσε δειλά. Περνοῦμε θάλασσα!

— Ἄσε με μωρὲ νὰ βλαστημῶ μὲ τὸ κέφι μου καὶ μὲ τὸ κολαῖ μου! Ἐπέμενε ὁ ἄλλος. Ἀφοῦ ἔκατος καὶ ἡ Παναγία νὰ καπριτσαριστῇ σ' ἕναν Ὀβραῖο. Μὰ Ὀβραῖησα ἦτανε κι' αὐτὴ!

— Γιὰ τὸ θεὸ σώπα! παρακαλοῦσε ὁ ναύτης. Μὰ ποῦ νὰ σωπάσῃ ὁ Στραπαῦτος. Εἶχε πάρει φόρα πειά. Εἶχε βάλεϊ πόστα σ' ὄλο τὸ μητρῶο τῶν ἀγίων.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάολος τὸν ἅγιο δεῖνα!

— Ὁ δεῖνας, νὰ σηκώσῃ τὸν ἅγιο τάδε!

— Ἀμὴν! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἑβραίου. Ἀμὴν! Νὰ πάρῃ καὶ νὰ σηκώσῃ!

Ὁ Στραπαῦτος σώπασε ἀμέσως.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε τὸ ναῦτη.

— Ὁ Ὀβραῖος! ἀπάντησε. ἔκεινος. Σοῦ βαστάει σεγόντο στὸ βλαστημῆδι.

Ὁ Στραπαῦτος ἐγούρλωσε τὰ μάτια. Μὲ δυὸ σάλτους αἰλούρου βρέθηκε μπροστὰ στὸν Ἑβραῖο.

— Βλαστημᾷς μωρὲ σκυλλί, βλαστημᾷς; ρώτησε μὲ φρίκη τὸν ἄλλον ἐνῶ τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὸ λαμπρό.

— Βλαστημᾷς, μωρὲ, βλαστημᾷς; Τοὺς ἀγίους βλαστημᾷς μωρὲ;

Καὶ τὸν ἐτίναζε ἀλύπητα.

— Μὰ ἐσὺ γιατί βλαστημᾷς;

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ἀπὸ μιὰ πολὺ παλὴν ἐφημερίδα νοῦ νησιῶν μας, ἀναδημοσιεύουμε αὐτὸ τὸ κομμάτι, ποὺ εἶναι γραμμένον, καθὼς θὰ ἴδοῦν οἱ ἀναγνῶστες μας, μὲ ἐξαιρετικὸ καὶ ἀφθονο χιοῦμορ. Ἀπὸ κάτω δὲν ὑπογράφει κανεὶς, φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι γραμμένο ἀπὸ πολὺ ἔξυπνο ἄνθρωπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΑΚΤΟΝ

Ὅπου ἡ Κεφαλλήνία ἀποδεικνύεται
Ἑβραϊκὴ ἀποικία

Ἐπιτρέψατέ μοι σήμερον, φίλτατοι ἀναγνῶσται μου, νὰ δημοσιεύσω ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς καταγωγῆς μας, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἤδη καταβασανίζει τὰ στρώματα τῆς διανοίας μου, διατελοῦσα ἐν αὐτοῖς ὑπὸ κράτησιν.

Καὶ πρῶτον διὰ νὰ γίνῃ αὕτη παραδεκτέα—ὅπερ πολὺ ἐπεθύμουν—πρέπει νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἀποκρήματα παραφρονούσης φαντασίας ἅπαντα τὰ ἀρχαῖα βιβλία ἐν οἷς ἀναφέρεται, ὅτι ἦτο κατωκημένη ἡ νῆσος μας ἀπὸ τῶν τρωϊκῶν χρόνων.

Φρονῶ, ὅτι ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς μας, εἶναι ὅλος ὁ κόσμος ἀπατημένος καὶ μόνος ἐγὼ κατόπιν ἐμβριθοῦς μελέτης καὶ ἐπανειλημμένων σχετικῶν πειραμάτων, ἠδυνήθην νὰ ἀνεύρω τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Κεφαλλήνία, κύριοι, κατωκίθη μόλις πρὸ χιλίων ὀκτακοσίων ἑννεήκοντα τεσσάρων ἐτῶν.

ἀντιρῶντες λαχανιάζοντας ὁ Ἑβραῖος, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Γιατὶ βλαστημὰς ἐσὺ;

Ὁ Στρατάρτος ἄφισε ἀμέσως τὰ χέρια του νὰ πέσουν κάτω. Ἀπαρτίσθη τὸν Ἑβραῖον, σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἐκόρδωσε τὸ κορμὶ του καὶ ἀπάντησε μὲ δύο τόνους ἀξιοπρέπεια καὶ τουπέ:

—Ἐγὼ δὲν πειράζει. Εἶμαι χριστιανός.

Δηλαδή. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἑβραῖοι—ἵνα μὴ εἶπω μέρος ἐξ ἐκείνων οἵτινες περισσῶς ἔκραζον λέγοντες: Σταυρωθήτω—καταλειπόντες φόβον ἔνεκεν τῇ Ἱερουσαλὴμ, διεσπάρησαν εἰς πολλὰ μέρη καὶ κατὰ συνέπειαν ἔφθασαν καὶ ἕως ἐδῶ.

Ἀμφιβάλλετε;

Ἀλλὰ τότε πὼς ὀνομάσθη ἡ χώρα μας **Κρανείου** τόπος;

Διατὶ νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐδῶ τόπος λεγόμενος **Διθόστρωτον**; Εἶναι δυνατὸν παρὰ οἱ ἄνομοι ἐκεῖνοι Ἰσραηλῖται νὰ ἔδωσαν τὰς ὀνομασίας ταύτας ἵνα διαιωνισθῇ ἡ μνήμη των;

Πὼς θὰ ὑπῆρχον τὰ **Δαυγάτα** ἐὰν ἀπόγονός τις τοῦ Δαυὶδ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ κτίσῃ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ προφητάνακτος πάππου του;

Πὼς θὰ ὑπῆρχον τὰ **Φάρσα** ἐὰν γέρων τις ἐκ τῶν ὑποκριτῶν ἐκείνων **Φαρισαίων** δὲν ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς πέτρας ἐκεῖνας;

Διατὶ οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν χωρίων τούτων νὰ ὀνομάζονται οἱ μὲν **Χριστο**-δουλᾶτοι οἱ δὲ **Χριστο**-φορᾶτοι παρὰ διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι μετανοήσαντες ἀπεφάσισαν νὰ ὀνομασθῶσιν δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ;

Τίς θὰ εὗρεθῇ ἀντιλέγων, ὅτι τὰ **Μουσάτα** δὲν εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὸν Μωϋσῆν;

Τὰ Δελιηνᾶτα, κύριοι, μόνον χάριν εὐφωνίας μετονομάσθησαν οὕτω καθ' ὅσον ἀνευρέθη ἀρχαῖον συμβόλαιον ἐν ᾧ ἀναφέρεται τὸ χωρίον **Δανιηλάτα** καὶ τοῦτο τί ἄλλο ἀποδεικνύει ἢ ὅτι κάποιος Δανιὴλ ἐχάρισε τὸ ὄνομα του εἰς τὸ μέρος ἐνθα κατέφυγε.

Πιθανότατα ὁ πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ Κεραμέως ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡγοράσθη ὁ ἀγρὸς ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ Ἰούδα, συμπεριλαμβανόμενος ἐν τῇ δαμάδι τῇ ἐνταῦθα καταφυγῇ, ἠδύλησε καὶ αὐτὸς νὰ ἀποθαναιώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαδέλφου του κτιζὼν τὸ χωρίον **Κεραμῆς**.

Ὁ Ἑλὴς ἐπὶ τέλους! θὰ ὀνομάζετο οὕτω, ἐὰν μὴ ποιμήν τις τοῦ ὄρους

τῶν Ἑλαιῶν δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ;

Ἔπειτα, πὼς γὰ μὴ ἐνισχύσῃ τὰς ὑπονοίας μας τὸ ὄνομα **Πολάτος**, ἐν ᾧ τρέποντες τὸ ο εἰς ι, βλέπομεν καθαρὰ-καθαρὰ τὸν κ. ἀνακριτὴν, τὸν ἀνακρίναντα τὸν Ἰησοῦν μας;

Τὸ τυχηρὸν παιγνίδιον «**Φαραῶς**» μόνον παρ' Ἑβραίοις καὶ Κεφαλλήναις παίζεται.

Εἴμεθα λοιπὸν Ἑβραῖοι, καὶ κύριος οἶδε μήπως ὁ πρόγονος κανενὸς ἐξ ἡμῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ λαχεῖον, ἐν ᾧ ἐπληροῦτο ὁ ἱματισμὸς τοῦ Ἑσταυρωμένου.

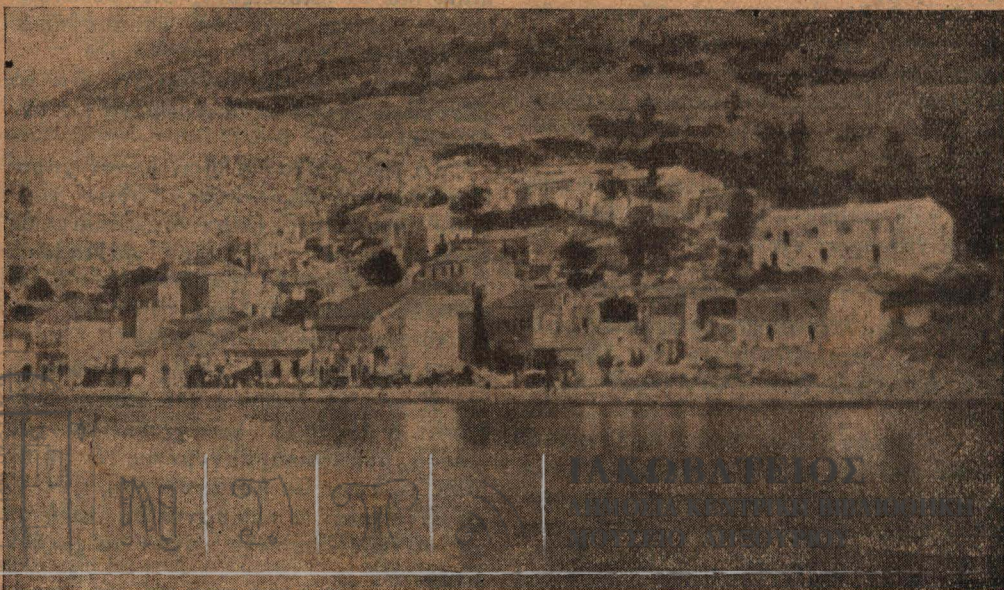
Ὁ ἔρως πρὸς τὸ χοῦμα δὲν εἶναι νόσημα Ἑβραϊκὸν κληρονομηθὲν εἰς ἅπαντας σχεδὸν τοὺς πλουσίους μας;

Ἡ κακογλωσιὰ, ἡ ἐμπάθεια, ἡ μοχθηρία, ὁ φθόνος δὲν εἶναι ἅπαντα ταῦτα Ἑβραϊκὰ προϊόντα θριαμβεύοντα ἐν ἡμῖν σήμερον;

Ἑβραῖοι λοιπὸν, Ἑβραῖοι ὅλοι εἴμεθα, λεγόμενοι μόνον κατ' ἐπισήμους τινὰς ἡμέρας, κατ' εὐφημισμὸν **Χριστιανοί**.

Δυστυχῶς πολλαὶ πράξεις μας τοιούτους μᾶς ἀποδεικνύουσιν.

ΑΠ' ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτ. «Κεφαλληνιακῶν Νεῶν»

ΣΑΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Γιορτάσι

Καληνύχτα φίλε μου και σου εύχομαι με την καρδιά μου χρόνια πολλά κι' εύτυχισμένα, είπε ο ύστερος επισκέπτης μου σαν έφευγε. "Εμεινα μόνος. Πόσο μεγάλη αντίθεση δημιουργεί η ήσυχία έπειτ' από τα γέλοια και της χαράς τα ξεφωνητά. Νά, έγινε μονομιᾶς τάφος τὸ μικρὸ μου δωμάτιο. Τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου χτυπάει ἀργά, διακριτικά και γίνονται πολὺ ἔντονα τὰ χτυπήματά του στὴν ήσυχία πὸν με κυκλώνει. "Εξω ἔρχεται ἡ νύχτα. Γλυκειὰ πολὺ τὸ μουντὸ φῶς π' ἀπόμεινε χύνεται ἤρεμο δῶ μέσα. Βλέπω στὸ πάτωμα, στοὺς τοίχους τὶς σκιὲς πὸν ἀφίνουν τὰ ἔπιπλα εἶναι παράξενες. Τὰ λουλούδια πὸν στολίζουν τὸ γραφεῖο μου ἀφίνουν μυρουδιὲς βαρύνες, γεμίζουν ὅλον τὸν ἀέρα τῆς κάμαράς μου. Ξαπλώνομαι στὴν πολυθρόνα, κ' ἀνάβω ἓνα τσιγάρο. Τὰ σταχτογάλαζα ξεφτίδια τοῦ καπνοῦ ἀνεβαίνουν ἴσαμε τὸ νταβάνι και κεῖ χάνονται. Κυττάζω ἔξω. "Η νύχτα ἤρθε. Μπῆκε και δῶ ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρο. "Όλα μουντὰ γύρω μου κι' ἄφωνα. Μὰ οἱ σκέψεις κύκλωσαν τὸ κεφάλι μου....

Δεκαενιά χρόνια διάβηκαν ἀπ' ὅταν ἀντίκρισα τὸ φῶς. Δεκαενιά. "Ενα νούμερο δίχως ἀξία στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ χρόνου. Δούλεψαν τὸ κορμὶ μου, ζύμωσαν τὴ σκέψη μου και νά! ἔρχονται σήμερα οἱ φίλοι μου ὀπλισμένοι μ' ἓνα χαμογέλιο νὰ μοῦ ψιθυρίσουν κολαευτικά: Νά τὰ ἑκατοστήσεις. Στολίζει ἡ νοικοκυρά τὸ γραφεῖο μου με λουλούδια κομένα ἀπ' τὸ χαγιάτι.... Τώρα πὸν βρίσκομαι μονάχος, ἐδῶ μέσα κλεισμένος στὴ φυλακὴ τῆς μοναξιάς, δὲ μπορῶ ν' ἀντικρίσω τὴν ὁρμὴ τῆς θλίψεως σκέψης πὸν κυοιεύει τὸ κεφάλι μου. Τὰ μάτια τοῦ κορμοῦ μου ἀγκαλιάζουν τὸ σκοτάδι, μὰ τῆς θύμησης τὰ μάτια ἀ-

νοίγουν διάπλατα προσπαθώντας νὰ σπλάβουν τὶς εἰκόνες ποῦ πλάσεν ὁ χρόνος στὸ διάβα του.... Σά νάσαι μπροστά μου βλέπω τὸ μικρὸ σπιτάκι νὰ ξεπροβάλλει κατάσπρο μέσα ἀπὸ τὴν ὀργιαστικὴ πρασινάδα. "Αφαντος ὁ κῆπος του κάτ' ἀπ' τὰ βᾶτα και τὶς περικονκλάδες. Κι' ὁ μικρὸς ἑαυτός μου παιδάκι δέκα χρόνων τρέχει χαρούμενα ἀναστατώνοντας τὴν πλούσια φυλλωσιά. Χρυσάφι ἄφθονο σκορπάει τὸ ἡλιοβασίλεμα στὶς κορφές, διαμάντια ἀμέτρητα οἱ δροσοσταλίδες ρίχνονται στὴ γῆ πὸν ἀνατριχιάζει ἀπ' τὸ ἀγγισμα τῆς ἀνοιξης. Τραγούδια τονισμένα σὲ ἤχους εὐθυμονς, χαρωπούς, σκορποῦν στὴ μυρωμένη ἀτμοσφαῖρα τὰ ἔρωτιάρικα πουλιά. Μακρυνά ἀπ' τὸν κάμπο, στέλνουν οἱ γοῖλοι τὶς πρῶτες συγχορδίες τῆς βραδυνῆς συναυλίας των. Τοὺς ἀκομπανιάρουν πρόθυμα τὰ ρομαντικὰ βατράχια σκορπισμένα στὶς καλαμιές. Χοροπηδαεὶ ὁ μικρὸς ἑαυτός μου. "Αγνοεῖ τὸ θάμμα πὸν γίνεται γύρω του, μὰ εἶν' εύτυχισμένος σὰ γεύεται τὸ ἀλειμένο με γλυκὸ ψωμὶ πὸν τοῦ φίλεψε ἡ μάννα, ἀφοῦ σὰν εὐσυνείδητος μαθητᾶκος καταπιάστηκε ὅλο τ' ἀπόγιομα με τὴν ἱστορία μαθαίνοντας ἀπ' ἔξω κι ἀνακατωτὰ τὸ πῶς και τὸ γιατί οἱ "Αθηναῖοι κομάτιασαν τοὺς Πέρσες στὸ Μαραθῶνα.

Συγχισμένοι ὁραματισμοὶ πραγματῶν ἀπ' τὸ κατοπινὸ ταξεῖδι τοῦ νοῦ. Θολώνει ἡ θύμηση ἀπὸ τὶς ἀλληλοδιάδοχες μεταπτώσεις. Μὰ κάποτε θυμάμαι με πῆρε ὁ χρόνος ἀπ' τὸ χέρι, και μαζί ἀνεβήκαμε μιὰ ψαθόσκαλα. Σήκωσε τὸ περὶ τοῦ χέρι μου και μούπε δείχνοντας ὅτι ἔνα σημεῖο Βύθισαν τὰ μάτια σου κεῖ στὸ βάθος. Θὰ δῆς γιὰ πρώτη φορὰ νὰ λάμπη ὁ φάρος τῆς ζωῆς. "Εκεῖνος φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους στὸ διάβα τους.

Σὰ θὰ προχωρῆς θὰ βλέπης γύρω σου ὅλα κείνα ποὺ τὸ ἄγουρο μυαλό σου δὲ φαντάστηκε. Ἀλυσίδα ἀτέλειωτη ξετυλίγεται ἀπὸ δῶ καὶ πέρα : κάθε κρίκος τῆς καὶ μιὰ ἀνάμνηση.

Ἔξω στὸν κάμπο μιὰ βραδυὰ ἀπάντησα τὴν Ἄνοιξη. Τὴν εἶδα νὰ κρύβεται, γητεύτρα ὁμορφιά, σὲ κάθε τι γύρω μου, πάτησε στὴν ψυχὴ μου, κι' ἡ ψυχὴ μου ἀγάπησε τὴν Ἄνοιξη. Ἀμέτοχτες φορὲς κρυφομιλήσαμε γὰρ κι' αὐτὴ τὰ δειλινὰ στὸν κάμπο καὶ τὰ χαράματα στὸ δάσος, μοῦ ψιθύριζε λόγια μαγικά, κι' ἔκανα ὕμνους στὴν ὁμορφιά τῆς. Ἐνα μυρωμένο βράδυ τοῦ Μαγιοῦ μὲ περιέμενε στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους· κι' εἶχε μαζί τῆς μιὰ ὁμορφὴ μικρούλα. Ἔλα νὰ σὲ γνωρίσω στὴν κόρη μου μοῦπε. Τὴ λὲν Ἀγάπη. Θάναί συντρόφισσά σου, καὶ πρόθυμα θὰ σοῦ δείχνῃ τις ὁμορφιὲς ποὺ ἀκόμα δὲν ἐγνώρισες. Ζήσαμε ἓνα ὄνειρο μὲ τὴν ἀγάπη. Τὶς φεγγαροβραδυὲς ἀγκαλιασμένοι στὸ δάσος τραγουδοῦσαμε. Κάποτες μὲ ρώτησε. —Θάσαι πάντα μαζί μου; —Θάμαι τῆς ἀπάντησα. —Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἐνα βράδυ στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους δὲ βρῆκα τὴν ἀγάπη. Κύτταξα γύρω μου μὴν κρύβεται τίποτα. Κάθισα σκυμμένος στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου. Στὰ πόδια μου σκόρπια κιτρινωμένα φύλλα· σ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ διάβασα. «Φεύγω μὲ τὴ Μάννα μου τὴν Ἄνοιξη : περιμένε με, θὰ ξαναγυρίσω». Κατέβηκα στρατί, στρατί μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, ἀκολουθώντας τὸ φάρο τῆς ζωῆς. Καὶ ὅλο ἀναρωτιόμουν. Πότε θὰ ξανάρθῃ;...

Ἐνα φουρτουνιασμένο βράδυ τοῦ χειμῶνα βρισκόμουν ἄρρωστος. Ὑπόφερα φαρμακωμένος ἀπ' τὴ ζωὴ. Ἔξω μοῦγκριζεν ὁ Βοριάς παλεύοντας μὲ τὸ γέρινο δένδρο τοῦ κήπου, κι' ἔκλαιγε ὁ γιῶννης στὰ χαλάσματα. Πάσκιζα νὰ παρηγορηθῶ, νὰ δροσίσω τὸ κορμὶ καὶ τὴ φωνή μου μὲ τὴ σκέψη πὼς τὸ καλὸ ποὺ πρόσεμα δὲ θ' ἀρροῦσε νάρθη. Σὰν παράπεσε ἀποκαμωμένο τὸ κορμὶ μου κι' ἦρθε ὁ ὕπνος λυτρωτὴς κουβέντασα μὲ τὴν Ἄνοιξη καὶ τὴν Ἀγάπη. Μὲ τὸ σκάσιμο τῶν πρώτων μπουμπουκιῶν μοῦ μύνησε ἡ Ἄνοιξη πὼς ἔρχε-

ται. Ἀνέβηκα στὸ δάσος νὰ τὴν ἀπαντήσω. Στάθηκα προσμένοντας κατ' ἀπ' τὸ ἴδιο δέντρο ποὺ κάθησα καὶ τότες μὲ βαρυνμιὰ σὰν ἔφυγ' ἡ ἀγάπη. Ἦρθε, μὰ ἦταν μοναχὴ ἡ Ἄνοιξη : ποῦ εἶναι ἡ Ἀγάπη; ρώτησα. Χαμογέλασε μὰ δὲν ἀπάντησε. Κι' ἔτσι δὲν ξαναεἶδα τὴν Ἀγάπη. Ὁ φάρος τῆς ζωῆς ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους στὸ διάβα τους. Κι' ὅμως ἐμεῖ ποτε δὲ μοῦφεγγε σὰν ἔπαχνα νὰ βρῶ τὸν σύντροφό μου. . .

Ἦρθαν ἀπὸψε οἱ φίλοι μου ὀπλισμένοι μ' ἓνα χαμόγελο νὰ μοῦ ψυδρίσουν κολακευτικά: χρόνια πολλὰ νὰ ζήσης. Μὰ ἡ χαρὰ μου βρίσκεται στὰ πόδια μου ἀλυσσοδεμένη ἀπὸ τὴ θύμησιν. Ποῦ εἶναι τὰ μικρά μου χρόνια, οἱ εὐτυχισμένοι μου καιροί ; ; Τότες ποὺ ἀναστάτωνα τὴ φυλλωσιά τοῦ κήπου χοροπηδώντας, τότε ποὺ τὸ θάμμα τῆς ἀνοιξῆς καὶ τῆς ἀγάπης γινόταν γύρω μου χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνομαι ; Ποῦ ; ;

ΠΛ. Φ. ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΑΤΟΣ

Λόγω τῆς πολλῆς κ' ἐπικαίρου ὕλης ἀναβάλλονται γιὰ τὸ ἐπόμενο φύλλο

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Διήγημα τοῦ κ. Δ. Μανέντη

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου συγγραφέως

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΝΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ

**‘Ο Μαρῆς ὁ πολεμάρχης
κι’ ἕνας ὑπονοματάρχης**

Μ. Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος...

Υ. Γιὰ στάσου πατριώτη!
Κυττάζω τὰ ἐντάλματα καὶ μοῦ προκύ-
πτει ὅτι,
ἀνήκεις στὴν ἀπογραφή τοῦ ἐνηακόσια
[δέκα.

Μ. ‘Εμένανε μ’ ἀπόγραψε στὸ Σύλλογο ἡ Μέ-
κα ἕνεκα πῶχουμ’ ἐκλογές καὶ πρέπει νὰ
[ψηφίσω
καὶ συνεπῶς κωλύομαι νὰ σέ ἀκολουθήσω.

☉

Υ. Μαρῆς Ἀλαφροκέφαλος δὲν εἶναι τ’ ὄνο-
[μά σου;

Μ. Βεβαίως...

Υ. Δίνε του λοιπὸν νὰ πᾶς στὸ Σύνταγμά
σου χωρὶς πολλὰς χρονοτριβὰς καὶ διαδικα-
[σίας

Μ. Μὰ εἴμ’ ἀνίκανος ἐγὼ πάσης ὑπηρεσίας.
‘Εγὼ σὲ βρίσκω μάχιμον τοῦ ἐνηακόσια
[δέκα
κι’ ἀνίκανος ἂν ἦσουν αὐτοὶ δὲν ἔπερνε γυ-
[ναῖκα.

☉

Θά πᾶς στὸ ἔκτον Σύνταγμα τετάρτη,
[διλοχία.

Μ. Μωρὲ δὲ βλέπεις χριστιανὲ πῶς μ’ ἔ-
[καμ’ ἡ Βλαχία,
ποῦν’ τὸ κορμί μου σάψαλο κι’ ἡ τσιέρα
[μου λεμόνι;

Υ. Στὴν Ἄρτα βρίσκεις τὸν Ἐντοῦ καὶ
[σὲ διοργανώνει.

‘Επίτηδες τὸν ἔφερε ὁ ὑπουργὸς τοῦ
[κράτους
νὰ ὀργανώσῃ στὸ στρῦτὸ ἐφέδρους ἀδυ-
[νάτους.

☉

Μ. Καμμία διοργάνωσι δὲν δέχετ’ ἡ
[κοιλιά μου
καὶ νὰ μ’ ἀφίσης ἡσυχὴ νὰ πᾶω καμη-
[λιά μου

κι’ ἐπὶ ποδὸς μὴ μὲ κρατῆς μ’ αὐτὰς τὰς
[ὕγρασις.

Υ. Κάνεις λοιπὸν ἀντίστασι κατὰ τῆς
[ἐξέδουσις,
καὶ κατὰ τοῦ Συντάγματος τ’ ἀναθεωρη-
[θέντος
καὶ κατὰ Διατάγματος ἐπεὶ γινὼν ἐκδοθέντος;

☉

Μ. Ἀντίστασις ἐκ μέρους μου καμμία
[δὲν ὑπάρχει.

Υ. Τότε γιατί δὲν ἀκολουθᾷ τὸν ὑπονο-
[ματάρχη
παρὰ μοῦ λές φλασκόλογα νὰ χάνουμε
[τὴν ὥρα;

Μ. Μὰ εἶν’ ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ μὲ συλ-
[λήψῃς τώρα;

Υ. Ἄμ’ πότα βρὲ κοροῖδο θέλεις νὰ
[περιμένω;

Δὲν ἔμαθες πῶς ἔχουμε τὸ κράτος ἐκθε-
[μένο
μὲ Σέρβους καὶ μὲ Βούλγαρους καὶ μὲ
[Μαυροβουνίους

περὶ διαταράξεως εἰς χώρας Βαλκανεῖους;

☉

Μ. Τὸ ἔμαθα καὶ χαίρομαι γιὰ τὴν ὁμο-
[σπονδία,

ἀλλὰ δὲν πᾶω πουθενά.

Υ. Θά πάμε συνοδία.

Μ. Μὴν ἐπιμένης ἄδικα. Εἴμ’ ἄλλος.
[Κάνεις λάθος.

Υ. ‘Εσένανε δὲν ξέρω ἡ γῶ, ζαγάρι, κατὰ
[βάθος;

‘Εσὺ μονάχα τὴν πουλεῖς τῆς μούρλιας
[τὴ βατοῖνα.

Τράβα λοιπὸν μὲ τὸ καλὸ μὴ βγάλω τὴ
[σπαρτσῖνα

καὶ δέσμιον διὰ χειρῶν σὲ στείλω μὲ τὴ
[βία

νὰ σέ κρατῇ ἐνέχυρον ἡ σύμμαχος Σερβία.

☉

Μ. Δὲν εἶμαι τῆς ἀπογραφῆς, βρὲ μάτια
[μου, τῆς νέας.

Δὲν μὲ θυμᾶσαι ποῦμουνα στὴν Κούτρα
[δεκανέας;

‘Αδίκως κοντραστάρουμε κι’ οἱ δύο σὰν
[κοράκοι.

‘Εγὼ ἡμῖν συνομόλικος μὲ τὸν Καβαζαράκη
ποῦ πρέπει νὰ ἐξαντληθοῦν κι’ οἱ Σέρβοι
[κι’ οἱ Βουλγάροι

γιὰ νὰ μπορῇ τὸ σχέδιο ἐφέδρους νὰ μᾶς
[πάρῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΕΠΙΜΟΡΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΝΤΕΡΕΟ ΜΕΤΟΥΡΙΟΥ

Δὲν παύθουσι;

Υ.

Μ.

Μὰ βρίσκεσαι σὲ πλάνη.

‘Εγὼ θαρρῶ πῶς τὸ Μαρῆ τὸν πῆρες
[γιὰ τὸν Γιάννη;

“ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

*Οροι συνδρομῶν

Έ τ η σ ί α

*Εσωτερικοῦ Δρχ. 80

*Εξωτερικοῦ Σελ. 10

*Αμερικῆς Δολ. 2

Έ ξ ά μ η ν ο ς

*Εσωτερικοῦ Δρχ. 50

*Εξωτερικοῦ Σελ. 7

*Αμερικῆς Δολ. 1.50

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

Δι' ἀγγελίας καὶ δημοσιεύσεις ἰδιαι-
τέρα συμφωνία.Γράμματα καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν
διεύθυνσιν : ΠΑΝ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ

Βιβλιοπωλεῖον Α. Καραβία

Ἀκαδημίας 50—Ἀθῆναι

κι' ἀντὶ νὰ πᾶς σ' ἐκείνον, ἐξέσπασες
[σ' ἐμένα.

Υ. Μὰ νὰ συλλήψω πρόκειται ἀπὸ τοὺς
[δυὸ τὸν ἕνα!

Συντάχτης εἶναι κι' ὁ Μαρῆς, συντάχτης
[εἶν' κι' ὁ Γιάννης.

Μ. Ὅστε λοιπὸν διάκρισι στὰ πρόσωπα
[δὲν κάνεις

Υ. Καμμία!

(Τρέχει ὁ Μαρῆς μ' ὅλα τὰ δυνατὰ του
κι' ὁ νοματάρχης πιάνεται ἀπάν' ἀφ' τὸ
[γαμπᾶ του,

μὰ κείνος τὸν ἀμόλυσε καὶ φεύγει σὰν
[ξιφτέρι

κι' ἔμειν' ὁ χωροφύλακας μὲ τὸ γαμπᾶ
[ιστὸ χέρι.)

Γεώργιος Μολφέτας

(*Απὸ τὸ «Ζιζάνιο»)

ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς κάποιαν ἐξοχὴν ἕνας νεοχειρο-
τονηθεὶς ἱερεὺς, προσκληθεὶς νὰ ἐκτε-
λέσῃ ἱεροτελεστείαν τινά, ἐπληρώθη
μόνον μὲ ἕνα *σπολαΐτις δέσποτα* ὑπὸ
τοῦ χωρικοῦ, διατελοῦντος ὑπὸ τὸ κρά-
τος ἀδυσσώπητου πενίας, θυμωθεὶς δὲ ὁ
ἱερεὺς ἠκούσθη ψιθυρίζων.

—“Ἄν ἀρχινήσαμ' ἔτσι ... ἐπῆρ' ὁ
διάβολος τὴν τέχνην πῶπιασα.

“Ὁ Ἀρχιερεὺς στὴν ἐκκλησία «...ἔ-
χουμεν πρὸς τοῦτοις μάρτυρας τοὺς προ-
φήτας, ἔχουμεν τὸν θεῖον Δαυὶδ, τὸν
σοφὸν Σολομῶντα, ἔχουμεν ...»

Καὶ ἕνας πλανόδιος πωλητὴς τυχαί-
ως διερχόμενος ἔξωθεν φωνάζει κατὰ
τὴν συνήθειάν του.

... ἔχουμε καὶ ὠραίους ψίστιδες,
ὠραῖες κουτάλες, ὠραῖα μπουρξικία ...

Μικρὸς τις ἔμπορος ψιλικῶν ἔθε-
σεν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ καταστήματός
του ἐπιγραφὴν ἔχουσαν τὸ πλάτος καὶ
τὸ μήκος μετρίου φακέλου.

Διελθὼν ἀπ' ἐκεῖ ὁ κ. ἀστυνόμος
καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνακαλύψῃ αὐ-
τὴν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἐρωτᾷ τὸν
ἔμπορον.

—Πῶς δὲν ἔκανες ἐπιγραφὴν κύ-
ριε;

—“Ἐντινε! κύριε ἀστυνόμε.

—Μπά! καὶ γιατί τόσο μικροσκο-
πική;

—Μὰ τὴν ἔκαμα, βλέπεις ἀναλό-
γως μὲ τὸ νταραβέρι τοῦ μαγαζιοῦ μου.

Κ' ἕνας ἄλλος σκεπτικὸς διάλογος.

—Πῶς δὲν κομᾷς τὴν ταμπέλα
σου;

—Τὶ νὰ κομᾷσω τὴν ταμπέλα μου
ποὺ σήμερ' αὐριο θὰ κομᾷσουν ἐμένα
γιατὶ χρωστῶ ...

Τὰ δικά μας

ΕΜΑΘΑΜΕ ΟΤΙ...

—Τελευταίως σ' όλο τὸ νησί μας συμβαίνουν κλοπές καὶ μικροληστείες.

Ίδιαιτέρως ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ληστεία τῆς Πυλάρου.

Ἄγνωστοι μεταβάντες ἔνοπλοι εἰς τὴν ἐν Ποταμιανάτοις οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ κ. Βελισσαρίου ἀφῆρεσαν 4.000 δρχ. εἰς χαρτονομίσματα, ἓνα χρυσὸ σταυρὸ, μίαν ἐνδυμασία κ.λ.π.

Αὐτὰ τὰ ὑποπτακρούσματα πρέπει νὰ προσεχθοῦν καὶ νὰ τιμωρηθοῦν παραδειγματικῶς οἱ δράσται των, τώρα στὴν ἀρχή, γιατί ἀργότερα ἴσως νὰ εἶναι ἀργά...

—Τὴν 21ην Ἰουλίου ἀπήχθη βιαίως παρὰ τοῦ Σταύρου Βρετοῦ ἡ Ἑλένη θυγάτηρ Φραγκίσκου Δεπούνη, κάτοικος Λογαράτων. Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου ὁ δράστης παρουσιάσθη εἰς τὴν Διοίκησιν Χωρ. Κεφαλληνίας.

—Τὴν 16ην Ἰουλίου ἐπνίγη στὸ Ἀργοστόλι ἐνῶ ἐκόλυμβοῦσε ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Πέτρος Διον. Πανώργιος, ἐτῶν 8.

Ἐρωτῶμεν : Δὲν θὰ ἤμποροῦσαν νὰ προλαμβάνονταν τέτοια δυστυχήματα;

—Πολὺ λίγος κόσμος πασαθερίζει ἐφέτος στὴν Κεφαλονιά. Ὅλοι ὁμως περνοῦν θαυμάσια μὲ τὶς συχνές ἐκδρομές, τὸ ψάρεμα καὶ τὶς τόσες πολλὰς εὐχάριστες ἀπασχολήσεις τῆς ἐξοχῆς.

Τὰ μπαιν-μίζτ διαδόθηκαν παντοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει γιὰ τοὺς πού νὰ μὴν γίνονται.

Τουαλέττες ἄφθονες καὶ τὸ λυπηρὸ εἶναι ὅτι ξεμυαλίζουν οἱ παραθερισταὶ καὶ τὶς ντόπιες...

—Τὸ Σάββατον 4 Αὐγούστου καὶ ὥρα 10ην μ.μ. ὁ Νικόλαος Ἀντ. Ἀννίνος ἐτῶν 27, ναύτης τοῦ πολ. ναυτικοῦ, ἐφόνευσε

ἐξωθὼν τῆς οἰκίας των τὰς δύο ἀδελφὰς του Μαρίαν καὶ Κάτε διὰ κληρονομικὰς διαφορὰς πυροβολήσας κατ' αὐτῶν ἐξ ἐπαφῆς διὰ πιστολίου Σμιθ. Ὁ δράστης τὴν ἐπομένην τοῦ ἐγκλήματος παρουσιάσθη αὐθορμήτως εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Σταθμάρχην Χιονάτων.

—Αὐτοκτονίες ἄφθονες καθημερινῶς ἀναγγέλονται ἀπὸ ὅλη τὴν Κεφαλονιά. Εἶναι καὶ αὐτὸ, καθὼς φαίνεται, ἀποτέλεσμα τῆς ἐπικρατοῦσης ἐξαιρετικῶς μεγάλης ζέστης.

—Ἀπέθανεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἐκιδεύθη εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ συμπατριώτης μας Διονύσιος Λοβέρδος. Διὰ τῆς διαθήκης του ἀφίνει εἰς τὸ κράτος ὀλόκληρον τὸ μέγαρόν του μαζί μὲ τὴν σπουδαιότατην Βυζαντινὴν Πίνακοθήκην του, ἀξίας κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς 65 ἑκατομμυρίων δρχ. Ἐπίσης ἡ οἰκονομία του μεταξὺ τῶν δωρεῶν εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος πού ἔκαμε, ἐδώρησεν καὶ 1.000.000 δρχ. εἰς τὴν Κοινότητα Λεξουρίου.

—Ἐπίσης ὁ ἐκ Πυλάρου ἀποθανὼν μεγαλοκτηματίας καὶ ἐφοπλιστὴς Ἀθανασοῦλης, ἀφισε διὰ τῆς διαθήκης του τὰ 10% τῆς περιουσίας εἰς τὴν Κοινότητα Ἀγίας Εὐφημίας καθὼς καὶ ἄλλα μεγάλα ποσὰ εἰς φιλανθρωπικά καὶ ἄλλα ἰδρύματα.

—Ἀφίχθη εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ὁ γνωστὸς ἀρχαιολόγος ἔφορος ἀρχαιοτήτων Κρήτης κ. Σπ. Μαρινάτος.

—Ἀνεχώρησεν εἰς Κεφαλληνίαν καὶ θὰ παραμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας ἐκεῖ, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Λέσχης τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κ. Χαρ. Ἀντωνάτος.

—Ἀφίχθησαν εἰς τὸ νησί μας : Οἱ κ. Γ. Χοῖδᾶς, Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, Μαρτῖνος Βαλιάνος, Ὑψηλῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Λ. Χοῖδᾶς Πρόεδρος τῆς Κεφαλληνιακῆς Τουριστικῆς ὁργανώσεως, Ἀντ. Φωκάς, τέως Βουλευτὴς, Διον. Λαυράγκας, Διευθυντὴς τοῦ Ἑθνικοῦ Μελοδράματος καὶ ὁ συνεργάτης μας κ. Διον. Μανέντης, ἱατρός.

Ἐπίσης παρέμεινε ὀλίγας ἡμέρας εἰς Κεφαλληνίαν ὁ κ. Γ. Κοσμετάτος, καθηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν.

ΤΑ ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΙΚΑ ΦΟΡΤΗΓΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἀθανάσιος. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε ἀπὸ Πειραιᾶ 8 Αὐγούστου διὰ Ρωσσίαν.

Αἶνος. Α. Λούζη. Ἐφθασε Βενετίαν 25 Ἰουλίου καὶ Τεργέστην 3 Αὐγούστου.

Ἀνδρέας. Σ. Γ. Ραζῆ. Ἐφθασε Βουένος Ἀῦρες 8 Αὐγούστου.

Ἄννα. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε Νιοϋπορτ 31 Ἰουλίου διὰ Μπούενος Ἀῦρες.

Ἄννα Μαζαράκη. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἐφθασε Ροζάριο 17 Ἰουλίου.

Ἀντζουλέττα. Υἱοὶ Ἀντ. Γιαννουλάτου. Διήλθε Σουέζ 22 Ἰουλίου διὰ Γερμανίαν.

Ἀρτεμιδία. Π. Μακρῆ. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 13 Ἰουλίου.

Ἀττικός. Α. Λούζη. Ἐφθασε Ρότερνταμ 27 Ἰουλίου καὶ Ἀμβέρσαν 1 Αὐγούστου.

Βαλλιάνος. Α. Λούζη. Ἐφθασε Περναμπουκόν 31 Ἰουλίου.

Βαδ. Δεστούνης. Π. Β. Δεστούνη. Ἐφθασε Λίβερπουλ 2 Αὐγούστου.

Δάφνη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε Σούντερλάντ 21 Ἰουλίου, Οὐζάν 24 διὰ Μοντεβίντεο.

Εἰρήνη (τάνκερ). Α. Καλλιγὰ κ.λ.π. Ἐφθασε Βατούμ 1 Αὐγούστου.

Ἐλισάβετ. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἀνεχώρησε Πειραιᾶ 11 Αὐγούστου διὰ Ρωσσίαν.

Εὐτυχία. Γ. Βεργωτῆ. Ἀργεῖ Βενετίαν ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1932.

Εὐτυχία Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἐφθασε Λιβόρνο 25 Ἰουλίου καὶ Γένοβαν 8 Αὐγούστου.

Ζέφυρος. Α. Λούζη. Φθάνει Μοτεβίντεο 13-15 Αὐγούστου.

Ἡφαίστος. Υἱὼν Ἀντ. Γιαννουλάτου. Διήλθε Γιβραλτάρ 5 Αὐγούστου διὰ Ρότερνταμ.

Καλυψὼ Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε Μπούενος Ἀῦρες 5 Αὐγούστου δι' Ἅγιον Βικέντιον.

Κάτε. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε Ντάϊρεν 23 Ἰουλίου διὰ Ἀμβούργον.

Κεραμίδες. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε Σαγκάην 28 Ἰουλίου Osaka-Dairen, ἔφθασε 8 Αὐγούστου.

Μαίρη Δευτεραίου. Βασ. Δευτεραίου. Ἐφθασε Βηρυττὸν 7 Αὐγούστου.

Μαιώτις. Α. Συνοδινοῦ. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 11 Ἰουλίου.

Μεωῆς. Α. Βεργωτῆ. Ἐφθασε Σπαλάτο 24 Ἰουλίου.

Νικόλαος Ἀθανασοῦλης. Κληρ. Ἀθανασοῦλη. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 7 Μαΐου 1928.

Νικόλας. Β. Σ. Ρωσολύμου. Ἀνεχώρησε Μπούενος Ἀῦρες 4 Αὐγούστου διὰ Τενερίφραν.

Νύμφη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Εἰς Μαύρην Θάλασσαν ὑπὸ φόρτωσιν 1 Αὐγούστου.

Παναγῆς. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἀνεχώρησε Μπούενος Ἀῦρες 25 Ἰουλίου διὰ Λὰς Πάλμας.

Πάνις. Α. Ἀναστασάτου Ἐφθασε Ἀλεξάντρια 3 Αὐγούστου.

Περσεύς. Α. Ἀνδρεάτου. Ἐφθασε Ροζάριο 31 Ἰουλίου.

Πολύμνια. Ε. Μιχαλιτσιάνου. Ἀνεχώρησε Δάντσιγκ 2 Αὐγούστου, Οὐζάν 6 διὰ Γένοβαν.

Προμηθεύς. Υἱὼν Ἀντ. Γιαννουλάτου. Διήλθε Πειραιᾶ 2 Αὐγούστου διὰ Ρότερνταμ.

Ρίτα. Γ. Πανᾶ. Εἰς Ρωσσίαν 1 Αὐγούστου ὑπὸ φόρτωσιν.

Ρόκος. Γ. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε Μπαχίαν Μπλάγκαν 25 Ἰουλίου διὰ Μαδέρας.

Ρόκος Βεργωτῆς. «Βεργωτῆς» Α. Ε. Ἀνεχώρησε Μπούενος Ἀῦρες 1 Αὐγούστου διὰ Τενερίφραν.

Σπύρος. Σ. Γ. Ραζῆ. Ἐφθασε Ντάϊρεν 2 Αὐγούστου.

Τάκης. Π. Ἀντύπα. Ἀνεχώρησε Umea 26 Ἰουλίου καὶ Φλώσιγκ 8 Αὐγούστου διὰ Πειραιᾶ.

Τάσις. Γ. Ραζῆ. Ἐφθασε Ἀλεξάνδρεια 28 Ἰουλίου.

Φώτης. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Ρότερνταμ 4 Αὐγούστου.

Χαρίλαος. Υἱὼν Ἀντ. Γιαννουλάτου. Ἐφθασε Μαριανούπολιν 3 Αὐγούστου.

Χλόη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε Ἅγιον Βικέντιον 8 Αὐγούστου δι' Εὐρώπην.

Αίγαλον. (Άγγλική σημαία). 'Αδ. Κουρούκλη - 'Αθήνη και Σία. Έφθασε Πειραιά 29 'Ιουλίου και άνεχώρησε 3 Αύγουστου διά Ρωσίαν.

Τρεγκόδναν. (Αιγυπτιακή σημαία). Κ. Ξυδιά και ΥΙών. Είς Βρατίαν από 2 'Ιουλίου.

Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

"ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ,,

Έκυκλοφόρησε στο 'Αργοςτόλι υπό τόν άνωτέρω τίτλον ποιητική συλλογή του κ. Ρέμβη Πλημμύρα. Είς τās 80 σελίδας του βιβλίου περιέχονται σχεδόν 80 έρωτικά ποιήματα. "Αν και ό νέος ποιητής είναι άξιος τής συμπαθείας μας, του κάνουμε όμως μια φιλική σύστασι. Πρέπει νά μη βιάζεται νά δημοσιεύη σέ βιβλία νά τραγούδια του. Με τή βοήθεια του χρόνου και τής αυτοκριτικής αν ξεδιάλεγε τά ποιήματα τής πρώτης του συλλογής—αν δέν κάνουμε λάθος—θα βλέπε ότι πολύ λίγα πράγματα αξίζουν νά δημοσιευθούσιν σέ [διαίτερο βιβλίο. Δέν κάνουμε έδώ κριτική, γιατί τότε θα θέλαμε νά πούμε πάρα πολλά. 'Απλούστατα κάνοντας αυτή τή σύστασι στο συμπατριώτη μας ποιητή, έλπίζουμε ότι θα τόν βοηθήσουμε νά μάς δώση κάτι καλλίτερο παρά - πέρα.

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Έξελέγη Μητροπολίτης Κεφαλληνίας ό κ. Γερμανός Ρουμπάνης, και ανέλαβε τά καθήκοντά του. Είς τήν άνωτέρω φωτογραφίαν ό νέος Έπίσκοπος κατά τήν ημέραν τής άφιξεώς του είς 'Αργοςτόλιον, έχων παραπλεύρως του τόν Νομάρχη Κεφαλληνίας κ. Γεωργίου.

ΓΙΝΕΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

ΣΤΑ

"ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,,

"Εται βοηθάτε τόν νησί μας πόν όργανό του είναι τόν περιοδικό.

Τόν 2ον άρθρον του Γενικού Γραμματέως τής Κεφαλλ. Τουριστικής 'Οργανώσεως θα δημοσιευθῇ είς τόν επόμενον φύλλο, ένεκα έκτάκτου άπαρχολήσεως του κ. Οδ. Μαρκέττου.

Τόν δατυρικό ποίημα «ή δονάτα του γάμου» πόν έδημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο μας, είναι έργο του μεγάλου δατυρικού ποιητού Γεωργίου Μολφέια. 'Από τυπογραφική άβλεπία παρελήφθη τόν υπογραφόν του ποιητού.

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Παρακαλούμε όσους θέλουν νά γίνουν ανταποκριτάι του περιοδικού μας, μαζί με τό όνομά τους και την ακριβή διεύθυνσί τους νά μās στέλνουν και μία μικρή τους φωτογραφία για την έκδοσι του δελτίου ανταποκριτού.

Επίσης και πάλι όπενθυμίζουμε σέ όλους τους ανταποκριτές μας, νά γράφουν τά χειρόγραφα τους καθαρά και από τό ένα μέρος του χαρτιού.

Κον Άλ. Μακρίδην. Κεραμιές.— Οί ανταποκρισεις σας δέν δημοσιεύονται γιατί έχει πιά περάσει πολύς καιρός από τότε που γράφτηκαν και έχασαν την επικαιρότητά των. Περιμένουμε νεώτερες και ζητάμε συγγνώμην γι' αυτή την ακαταστασία που βαρύνει μόνον έμάς. Γράψτε μας για τό Γυμνάσιό σας που μās είχατε πει ό ίδιος. Για τό ζήτημα του Λεξικού εύχαρίστως νά σας έξυπηρετήσωμεν. Περιμένουμε γράμμα σας.

Άλληλογραφία

Κον Παν. Βανδῶρον. Memphis. Άμερικης. Είμεθα εύτυχείς που έχουμε τόσο καλούς φίλους και ύποστηρικτάς. Ελάβαμε τις συνδρομές καθώς και φωτογραφίες, από τις όποιες θά δημοσιεύσουμε στο άλλο φύλλο.

Κον Χαρ. Σ. Πατριόκιν. N. Rodhesia. Εύχαριστούμε πολύ για την άποστολή των συνδρομών. Φύλλα θά άποστέλλωμεν όπου μās γράφετε.

Κον Σπύρον Μ. Άννινον. Ένταύθα. Για τά συγχαρητήριά σας και τις εύχές σας εύχαριστούμεν. Τό ποίημά σας δημοσιεύεται. Τό περιοδικό μας θά θεωρη τιμή μεγάλη νά συνεργάζεσθε τακτικά σ' αυτό.

Κον Σπύρον Γ. Γιαννάτον. Αργοστόλι. Ελάβαμε τό διήγημά σας για τό διαγωνισμό. Καθώς θά δήτε δημοσιεύετε. Κυτάξετε σχετικῶς στη σελίδες «Άπό μήνα σέ μήνα». Περιμένουμε και τό άλλο σας διήγημα.

Κον Πλ. Φ. Καβαλλιεράτον. Κέρκυρα. Θά έλάβατε βέβαια τό γράμμα μας. Διήγημά σας για τό διαγωνισμό έλάβαμε. Για τό ένδιαφέρον σας ύπερευχαριστούμε.

Κον Άνδρέαν Χ. Μοθωνιόν. Καραβάδος. Λειβαθούς. Μās ύποχρεώνετε με τά τόσο καλά σας λόγια. Σας έγράψαμε και ιδιαιτέρως. Φροντίσατε για τη διαδοση του περιοδικού μας και για την έγγραφή συνδρομητών.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΗ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΩΝ ΤΟΠΕΙΩΝ

Έλανθόδικος Έπιτροπή: Οί κ. κ. Άντ. Σταθάτος, Θάνος Πετραλιάς, Βασ. Λεοντόπουλος, Περιλλά.

Όροι διαγωνισμού.

- 1) Έλάχισται διαστάσεις 6 1)2—9.
- 2) Έκαστος διαγωνιζόμενος δύναται νά άποστείλῃ μέχρι 10 φωτογραφιών ουχι δέ πλέον των τριών της αυτής περιοχής.
- 3) Δύο αντίτυπα έκάστης φωτογραφίας μετά σχετικής πλακός δέον νά παραδοθῶσιν είτε εις Άθήνας γραφεΐα Όργανώσεως, Κοραή 524-989, είτε εις τά έν Άργοστολίῳ παρά τῷ καφενείῳ Μαντουκα μέχρι 31 Αύγουστου 1934.
- 4) των φωτογραφιών αΐ πλάκες άνήκουνι κατά κυριότητα εις την Κ.Τ.Ο.
- 5) Τά όνόματα των βραβευθησομένων καλλιτεχνών θά μνημονεύονται κάτωθι των δημοσιευομένων φωτογραφιών.

Βραβεία

Α! δρ. 1000, Β! δρ. 500, Γ! δρ. 300, Δ! δρ. 200. Τῆταινοι εις τάς τέσσερας έκτεμέναις φωτογραφίας.

Ο αὐτός διαγωνιζόμενος δύναται νά λάβῃ περισσότερα του ένός βραβεία.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
"ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΚΟΒΟΣΤΗ,,
Ε. ΤΣΙΓΑΡΙΔΗ & Γ. ΣΕΡΜΠΙΝΗ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 33

ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ, ΒΙΒΛΙΩΝ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ

Τὰ "Κεφαλληνιακά Νέα,, από τὸν
'Οκτώβριον δὰ κυκλοφοροῦν τακτι-
κῶς εἰς τὸ πρῶτον δεκαήμερον ἐκά-
στου μηνός.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ